AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2006. július 12.*

A T-253/02. sz. ügyben,

Chafiq Ayadi (lakóhelye: Dublin [Írország], képviselik kezdetben: A. Lyon, H. Miller, M. Willis-Stewart solicitors és S. Cox barrister, később: A. Lyon, H. Miller és S. Cox)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Vitsentzatos és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatják:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli kezdetben: J. Collins, később: R. Caudwell, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Moore barrister)

és

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Brown és M. Wilderspin, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

benyújtott, az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen és a továbbiakban: al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító intézkedések bevezetéséről, valamint az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánba történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzeszközök és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 27-i 881/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 139., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 294. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, N. J. Forwood és S. Papasavvas bírák,
hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. október 25-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az Egyesült Nemzetek San Franciscóban (Egyesült Államok) 1945. június 26-án aláírt Alapokmánya 24. cikkének 1. bekezdése értelmében az Egyesült Nemzetek Szervezetének (ENSZ) tagjai „a nemzetközi béke és biztonság fenntartásáért a fő felelősséget a Biztonsági Tanácsra ruházzák, és elismerik, hogy a Biztonsági Tanács e felelősségből folyó kötelességeinek teljesítésekor az ő nevükben jár el".

2 Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 25. cikke szerint „[az ENSZ] tagjai megegyeznek abban, hogy a Biztonsági Tanács határozatait a jelen Alapokmánynak megfelelően elfogadják és végrehajtják".

3 Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 41. cikke szerint:

„A Biztonsági Tanács határozza meg, hogy milyen fegyveres erők felhasználásával nem járó rendszabályokat kíván foganatosítani abból a célból, hogy határozatainak érvényt szerezzen, és felhívhatja az Egyesült Nemzetek tagjait arra, hogy ilyen rendszabályokat alkalmazzanak. Ilyeneknek tekintendők a gazdasági kapcsolatok, a vasúti, tengeri, légi, postai, távírói, rádió és egyéb forgalom teljes vagy részleges felfüggesztése, valamint a diplomáciai kapcsolatok megszakítása."

4 Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 48. cikkének 2. bekezdése értelmében a Biztonsági Tanácsnak a nemzetközi béke és biztonság fenntartására irányuló határozatait „az Egyesült Nemzetek tagjai közvetlenül és olyan nemzetközi szervezetekben kifejtett tevékenységük útján hajtják végre, amelyeknek tagjai".

5 Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 103. cikke szerint, „[h]a az Egyesült Nemzetek tagjainak a jelen Alapokmányból folyó és bármely egyéb nemzetközi megállapodásból eredő kötelezettségei összeütköznének, az Alapokmányból folyó kötelezettségeiket illeti elsőbbség".

6 Az EU 11. cikk (1) bekezdése értelmében:

„Az Unió közös kül- és biztonságpolitikát határoz meg és hajt végre, amely a kül- és biztonságpolitika minden területére kiterjed, és amelynek célkitűzései a következők:

– az Unió közös értékeinek, alapvető érdekeinek, függetlenségének és integritásának védelme az Egyesült Nemzetek Alapokmányának alapelveivel összhangban;

– az Unió biztonságának megerősítése minden formában;

– a béke megőrzése és a nemzetközi biztonság megerősítése az Egyesült Nemzetek Alapokmányának alapelveivel [...] összhangban [...]".

7 Az EK 301. cikk értelmében:

„Ha az Európai Unióról szóló szerződés közös kül- és biztonságpolitikára vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően elfogadott valamely közös álláspont vagy együttes fellépés egy vagy több harmadik országgal fennálló gazdasági kapcsolatok felfüggesztésére, korlátozására vagy teljes megszakítására irányuló fellépésről rendelkezik, a Tanács megteszi a szükséges sürgős intézkedéseket. A Tanács a Bizottság javaslata alapján, minősített többséggel jár el."

8 Az EK 60. cikk rendelkezése szerint:

„(1) Ha a 301. cikkben előirányzott esetben a Közösség fellépése szükséges, a Tanács a 301. cikkben meghatározott eljárás szerint az érintett harmadik országokkal szemben megteheti a szükséges sürgős intézkedéseket a tőkemozgásokra és fizetési műveletekre vonatkozóan.

(2) A 297. cikk sérelme nélkül és mindaddig, amíg a Tanács az (1) bekezdés értelmében nem tett intézkedéseket, komoly politikai okból és sürgősségi alapon bármely tagállam egyoldalú intézkedéseket hozhat harmadik országokkal szemben a tőkemozgásra és a fizetési műveletekre vonatkozóan. A Bizottságot és a többi tagállamot az ilyen intézkedésekről legkésőbb azok hatálybalépésének időpontjában tájékoztatni kell.

A Tanács a Bizottság javaslata alapján, minősített többséggel határozhat arról, hogy az érintett tagállam módosítsa vagy törölje el ezeket az intézkedéseket. A Tanács elnöke a Tanács által hozott ilyen határozatról tájékoztatja az Európai Parlamentet."

9 Az EK 307. cikk első bekezdése értelmében:

„Az egyrészről egy vagy több tagállam, másrészről egy vagy több harmadik állam által egymás között 1958. január 1-je előtt, illetve a csatlakozó államok esetében a csatlakozásukat megelőzően kötött megállapodásokból eredő jogokat és kötelezettségeket e szerződés rendelkezései nem érintik."

10 Végül, az EK 308. cikk a következőképpen rendelkezik:

„Ha a Közösség fellépése bizonyul szükségesnek ahhoz, hogy a közös piac működése során a Közösség valamely célkitűzése megvalósuljon, és e szerződés nem biztosítja a szükséges hatáskört, a Tanács a Bizottság javaslata alapján és az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően egyhangúlag meghozza a megfelelő rendelkezéseket."

A jogvita előzményei

11 1999. október 15-én az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: Biztonsági Tanács) meghozta az 1267. (1999) számú határozatot, amelyben többek között elítélte azt a tényt, hogy afgán területen továbbra is menedéket nyújtanak és kiképzést adnak terroristáknak, valamint hogy terrorcselekményeket készítenek elő, és megerősítette meggyőződését, hogy a nemzetközi terrorizmus üldözése alapvető jelentőségű a nemzetközi béke és biztonság fenntartására nézve, és rosszallását fejezte ki amiatt, hogy a Tálibán továbbra is menedéket nyújt Usama bin Laden (a közösségi intézmények által elfogadott dokumentumok magyar változatának többségében: Oszáma bin Láden) részére, továbbá lehetővé teszi neki és társainak, hogy terroristakiképző-táborok hálózatát irányítsák az általuk ellenőrzött területről kiindulva, és hogy Afganisztánt támaszpontként használják nemzetközi terrorista műveletek kivitelezésére. A határozat 2. pontjában a Biztonsági Tanács felszólította a Tálibánt, hogy a nevezett Oszáma bin Ládent haladéktalanul adja át az illetékes hatóságoknak. E kötelezettség tiszteletben tartásának biztosítása érdekében az 1267. (1999) számú határozat 4. b) pontja úgy rendelkezik, hogy minden államnak kötelessége többek között „befagyasztani a Tálibán tulajdonában álló, az alábbi 6. pont alkalmazásával létrehozott bizottság által azonosított pénzeszközöket és egyéb – különösen a Tálibán tulajdonában vagy közvetlen vagy közvetett módon az ellenőrzése alatt álló, illetőleg a Tálibán tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló bármely vállalkozás tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló javakból származó – pénzügyi forrásokat, és ügyelni arra, hogy sem a kérdéses – sem bármely más ilyenként azonosított – pénzeszközöket vagy egyéb pénzügyi forrásokat sem

állampolgáraik, sem a területükön tartózkodó bármely más személy ne bocsássa a Tálibán vagy a Tálibán tulajdonában vagy közvetlen vagy közvetett módon ellenőrzése alatt álló bármely vállalkozás rendelkezésére, illetve ne használja fel javukra, kivéve a bizottság ezzel ellentétes, esetileg – humanitárius indokkal – kiadott engedélye birtokában".

12 Az 1267. (1999) számú határozat 6. pontjában a Biztonsági Tanács ideiglenes belső szabályzatának 28. cikke alapján úgy döntött, hogy a Biztonsági Tanács tagjaiból bizottságot hoz létre (a továbbiakban: Szankcióbizottság), amelynek feladata, hogy őrködjék a 4. pontban elrendelt intézkedések államok általi betartása felett, hogy azonosítsa az említett 4. pontban foglalt pénzeszközöket vagy egyéb pénzügyi forrásokat, továbbá hogy elbírálja a 4. pontban elrendelt intézkedésektől való eltérés iránti kérelmeket.

13 Mivel a Tanács úgy ítélte meg, hogy a határozat végrehajtása érdekében szükséges a Közösség fellépése, 1999. november 15-én elfogadta a Tálibánnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló [nem hivatalos fordítás] 1999/727/KKBP közös álláspontot (HL L 294., 1. o.). E közös álláspont 2. cikke előírja a Tálibán külföldi pénzkészleteinek és más pénzügyi forrásainak az 1267. (1999) számú biztonsági tanácsi határozatban megállapított feltételek szerint történő befagyasztását.

14 2000. február 14-én a Tanács – az EK 60. és az EK 301. cikk alapján – megalkotta a repülési tilalomról és az afganisztáni Tálibánt illető pénzeszközöket és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló [nem hivatalos fordítás] 337/2000/EK rendeletet (HL L 43., 1. o.).

15 2000. december 19-én a Biztonsági Tanács meghozta az 1333. (2000) számú határozatot, amely többek között felszólította a Tálibánt, hogy tegyen eleget az 1267. (1999) számú határozatnak, különösképpen azzal, hogy felhagy a nemzetközi terroristáknak és szervezeteiknek történő menedéknyújtás és kiképzésadás gyakor-

latával, illetőleg hogy bíróság elé állítás céljából átadja Oszáma bin Ládent az illetékes hatóságoknak. A Biztonsági Tanács jelesül úgy határozott, hogy megerősíti az 1267. (1999) számú határozattal elrendelt repülési tilalmat és a pénzeszközök befagyasztását. Ennek megfelelően az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontja úgy rendelkezik, hogy minden állam köteles különösen „[h]aladéktalanul befagyasztani Oszáma bin Ládennek, valamint a vele összeköttetésben álló egyéneknek és szervezeteknek (beleértve az al-Kaida szervezetet) a [Szankcióbizottság] által azonosított pénzkészleteit és más pénzügyi követeléseit, valamint az Oszáma bin Láden és a vele összeköttetésben álló személyek és szervezetek, illetőleg a közvetlen vagy közvetett ellenőrzésük alatt állók tulajdonában álló vagyontárgyakból származó pénzeszközöket, továbbá őrködni afelett, hogy sem állampolgáraik, sem a területükön tartózkodó bármely más személy ne bocsássa sem a kérdéses pénzeszközöket és más pénzügyi forrásokat, sem bármely egyéb pénzkészletet vagy pénzügyi forrást Oszáma bin Láden, társai vagy bármely más, hozzájuk tartozó vagy közvetlen vagy közvetett módon az ellenőrzésük alatt álló szervezet (beleértve az al-Kaida szervezetet) rendelkezésére, illetve ne használja közvetlen vagy közvetett módon javukra".

16 Ugyanebben a rendelkezésben, a Biztonsági Tanács megbízta a Szankcióbizottságot, hogy az államok és a regionális szervezetek által közölt információk alapján vezessen naprakész listát azokról az egyénekről és szervezetekről, akiket/amelyeket az említett bizottság Oszáma bin Ládennel összeköttetésben állóként azonosított, beleértve az al-Kaida-szervezetet.

17 Az 1333. (2000) számú határozat 17. pontjában a Biztonsági Tanács felkért minden tagállamot, valamint minden nemzetközi és regionális szervezetet, köztük az ENSZ-et és a szakosított intézményeket, hogy szigorúan tegyenek eleget az említett határozat rendelkezéseinek, nemzetközi megállapodásban biztosított minden jogtól és előírt kötelezettségtől függetlenül.

18 Az 1333. (2000) számú határozat 23. pontjában a Biztonsági Tanács úgy határozott, hogy a – többek között a 8. pont alapján – foganatosított intézkedéseket tizenkét hónapig kell alkalmazni, és hogy ezen időszak végén majd eldönti, hogy szükség van-e egy új időszakra – ugyanazokkal a feltételekkel – történő meghosszabbításukra.

19 Mivel úgy ítélte meg, hogy e határozat végrehajtásához a Közösség fellépése szükséges, 2001. február 26-án a Tanács elfogadta a Tálibánnal szembeni további szigorító intézkedések bevezetéséről, valamint a 96/746/KKBP közös álláspont módosításáról szóló [nem hivatalos fordítás] 2001/154/KKBP közös álláspontot (HL L 57., 1. o.). Ennek 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az Oszáma bin Láden és – a [Szankcióbizottság] által azonosított – vele összeköttetésben álló személyek és szervezetek pénzkészleteit és más pénzügyi követeléseit be kell fagyasztani, és semmilyen pénzkészletet vagy egyéb pénzügyi forrást nem lehet Oszáma bin Láden, illetve a [Szankcióbizottság] által azonosított, vele összeköttetésben álló személyek és szervezetek rendelkezésére bocsátani, a [1333. (2000) számú határozat] rendelkezéseinek megfelelően."

20 2001. március 6-án a Tanács az EK 60. és az EK 301. cikk alapján megalkotta az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánba történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzeszközök és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról, valamint a 337/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló [nem hivatalos fordítás] 467/2001/EK tanácsi rendeletet (HL L 67., 1. o.).

21 E rendelet (3) preambulumbekezdése értelmében az 1333. (2000) számú határozatban foglalt intézkedések „a Szerződés hatálya alá tartoznak, és ennek megfelelően – és különösen a piaci verseny torzulásának elkerülése érdekében – a Közösség területén a Biztonsági Tanács vonatkozó határozatainak végrehajtásához közösségi jogszabályokra van szükség"[nem hivatalos fordítás].

22 A 467/2001 rendelet 1. cikke meghatározza, hogy mit kell „pénzeszközökön" és „pénzeszközök befagyasztásán" érteni.

23 A 467/2001 rendelet 2. cikkének értelmében:

„(1) A Szankcióbizottság által megjelölt és az I. mellékletben felsorolt valamennyi természetes vagy jogi személy, illetve szervezet tulajdonát képező összes pénzeszközt és egyéb pénzügyi forrást be kell fagyasztani.

(2) Tilos a Tálibán elleni Szankcióbizottság által megjelölt és az I. mellékletben felsorolt bármely természetes vagy jogi személy, illetve szervezet részére vagy javára közvetlen vagy közvetett módon pénzeszközt vagy egyéb pénzügyi forrást rendelkezésre bocsátani.

(3) Az (1) és (2) bekezdést nem kell alkalmazni a Tálibán elleni Szankcióbizottság által adott felmentés hatálya alá tartozó pénzeszközökre és pénzügyi forrásokra. Felmentést a tagállamoknak a II. mellékletben felsorolt illetékes hatóságain keresztül lehet kapni [nem hivatalos fordítás]".

24 A 467/2001 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében „a Tálibán elleni Szankcióbizottság által adott felmentések a Közösség egészében alkalmazandók".

25 A 467/2001 rendelet I. melléklete tartalmazza a 2. cikkben elrendelt pénzkészlet-befagyasztással érintett személyek és szervezetek listáját. A 467/2001 rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a Biztonsági Tanács vagy a Szankcióbizottság határozatai alapján az említett I. mellékletet módosítsa vagy kiegészítse.

26 A 467/2001 rendelet II. melléklete tartalmazza az illetékes nemzeti hatóságok listáját, többek között a 2. cikk (3) bekezdésének alkalmazása érdekében. Írország esetében e hatóságok egyrészt a Central Bank of Ireland, Financial Markets Department, másrészt a Department of Foreign Affairs, Bilateral Economic Relations Section.

27 2001. március 8-án a Szankcióbizottság közzétette az 1267. (1999) és az 1333. (2000) számú biztonsági tanácsi határozatok értelmében pénzkészlet-befagyasztással érintett szervezetek és személyek első összesített listáját. Azóta ez a lista több alkalommal került módosításra és kiegészítésre. A Bizottság ennélfogva több rendeletet alkotott a 467/2001 rendelet 10. cikke alapján, amelyekkel módosította, illetőleg kiegészítette e rendelet I. mellékletét.

28 2001. október 19-én a Szankcióbizottság a 2001. március 8-i listájához újabb kiegészítést tett közzé, amely többek között tartalmazta a felperes nevét – őt Oszáma bin Ládennel összeköttetésben álló személyként azonosítva – az alábbi szövegben:

„Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (A. K. A. Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; A. K. A. Ayadi Chafik, Ben Muhammad; A. K. A. Aiadi, Ben Muhammad; A. K. A. Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Munich, Germany; 129 Park Road, NW8, London, England; 28 Chausse Di Lille, Moscron, Belgium; Darvingasse 1/2/58-60, Vienna, Austria; Tunisia; DOB: 21 January 1963; POB: Safais (Sfax), Tunisia".

29 Ugyanazon a napon a Bizottság elfogadta a 467/2001 rendelet harmadszori módosításáról szóló 2062/2001/EK rendeletet (HL L 277., 25. o.). E rendelet 1. cikke értelmében a felperes nevét felvették a 467/2001 rendelet I. mellékletébe, az alábbi szövegben:

„Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (alias Ayadi Shafiq, Ben Muhammad) (alias Ayadi Chafik, Ben Muhammad) (alias Aiadi, Ben Muhammad) (alias Aiady, Ben

Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Munich, Germany; 129 Park Road, NW8, London, England; 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Belgium; Darvingasse 1/2/58-60, Vienna, Austria; Tunisia; DOB: 21 January 1963; POB: Safais (Sfax), Tunisia".

30 2002. január 16-án a Biztonsági Tanács elfogadta az 1390. (2002) számú határozatot, amely meghatározza az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida szervezet tagjaival és a Tálibánnal, valamint a velük összeköttetésben álló személyekkel, csoportokkal, vállalkozásokkal és szervezetekkel szemben alkalmazandó intézkedéseket. E határozat 1. és 2. pontja lényegében előírja az 1267. (1999) számú határozat 4. b) pontjában és az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontjában elrendelt intézkedések fenntartását, különösen a pénzeszközök befagyasztását. Az 1390. (2002) számú határozat 3. pontja értelmében ezeket az intézkedéseket a Biztonsági Tanács az elfogadásukat követő tizenkét hónapon belül felülvizsgálja, amely határidő elteltével vagy fenntartja, vagy módosítja őket.

31 A Tanács, mivel úgy ítélte meg, hogy e határozat végrehajtásához a Közösség fellépésére van szükség, 2002. május 27-én elfogadta az Oszáma Bin Ládennel, az Al-Qaida szervezet tagjaival és a Tálibannal [helyesen: az al-Kaida szervezet tagjaival és a Tálibánnal], valamint a velük összeköttetésben álló személyekkel, csoportokkal, vállalkozásokkal és szervezetekkel szembeni korlátozó intézkedésekről, továbbá a 96/746/KKBP, 1999/727/KKBP, 2001/154/KKBP és a 2001/771/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló 2002/402/KKBP közös álláspontot (HL L 139., 4. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 292. o.). E közös álláspont 3. cikke előírja különösen a Szankcióbizottság által az 1267. (1999) és az 1333. (2000) számú biztonsági tanácsi határozatnak megfelelően összeállított listán említett személyek, csoportok, vállalkozások és szervezetek pénzeszközei és egyéb pénzügyi eszközei [helyesen: pénzkövetelései] vagy gazdasági [erő]forrásai befagyasztásának további fenntartását.

32 2002. május 27-én a Tanács az EK 60., az EK 301. és az EK 308. cikk alapján megalkotta az Oszáma bin Ládennel, az [al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító intézkedések bevezetéséről, valamint a[...] 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 881/2002/EK rendeletet (HL L 139., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 294. o., a továbbiakban: megtámadott rendelet).

33 E rendelet (4) preambulumbekezdése értelmében, a többek között az 1390. (2002) számú biztonsági tanácsi határozatban előírt intézkedések „a Szerződés hatálya alá tartoznak, és ennek megfelelően – és különösen a piaci verseny torzulásának elkerülése érdekében – a Közösség területén a Biztonsági Tanács vonatkozó határozatainak végrehajtásához közösségi jogszabályokra van szükség".

34 A megtámadott rendelet 1. cikke a „pénzeszközök" és a „pénzeszközök befagyasztása" fogalmát lényegében azonos kifejezésekkel határozza meg, mint a 467/2001 rendelet 1. cikke. Meghatározza továbbá, hogy mit kell „gazdasági [erő] forrásokon" érteni.

35 A megtámadott rendelet 2. cikke szerint:

„(1) A Szankcióbizottság által megjelölt és az I. mellékletben felsorolt valamennyi természetes vagy jogi személy, csoport, illetve szervezet tulajdonát képező, illetve birtokában lévő pénzeszközt és gazdasági erőforrást be kell fagyasztani.

(2) Tilos a Szankcióbizottság által megjelölt és az I. mellékletben felsorolt bármely természetes vagy jogi személy, csoport, illetve szervezet részére vagy javára közvetlen vagy közvetett módon pénzeszközt rendelkezésre bocsátani.

(3) Tilos a Szankcióbizottság által megjelölt és az I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személy, csoport, illetve szervezet részére vagy javára közvetlen vagy közvetett módon, pénzeszközök, áruk vagy szolgáltatások beszerzése céljából bármely gazdasági erőforrást rendelkezésre bocsátani."

36 A megtámadott rendelet 4. cikke értelmében:

„(1) Tilos tudatosan és szándékosan részt venni olyan tevékenységekben, amelyeknek közvetlen vagy közvetett célja vagy következménye a 2. cikk rendelkezéseinek a megkerülése, illetve a 3. cikkben meghatározott műveletek elősegítése.

(2) A tagállamok illetékes hatóságait, illetve közvetlenül vagy ezen illetékes hatóságokon keresztül a Bizottságot értesíteni kell minden arra utaló információról, hogy az e rendeletben foglalt rendelkezéseket megkerülik, illetve megkerülték."

37 A megtámadott rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerint „[a] Bizottság – a tagállamok az Egyesült Nemzetek Szervezetének Alapokmányában rögzített jogai és kötelezettségei sérelme nélkül – fenntart a Szankcióbizottsággal minden, az e rendelet hatékony végrehajtásához szükséges kapcsolatot".

38 A megtámadott rendelet I. melléklete tartalmazza a pénzeszközök 2. cikkben elrendelt befagyasztásával érintett személyek, szervezetek és csoportok listáját. Ez a lista tartalmazza többek között a felperes nevét, az alábbi szövegben:

„Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (másképpen: Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; másképpen: Ayadi Chafik, Ben Muhammad; másképpen: Aiadi, Ben Muhammad; másképpen: Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, München, Németország; 129 Park Road, London NW8, Anglia; 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Belgium; Darvingasse 1/2/58-60, Bécs, Ausztria; Tunézia; született: 1963.01.21. Safais (Sfax), Tunézia."

39 2002. december 20-án a Biztonsági Tanács elfogadta a terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó kötelezettségek betartásának elősegítését célzó 1452. (2002) számú határozatot. E határozat 1. pontja a pénzeszközöknek és a gazdasági erőforrásoknak az 1267. (1999), 1333. (2000) és 1390. (2002) számú határozatokkal elrendelt befagyasztása alól néhány esetben felmentést és kivételt tesz lehetővé, amelyet az államok humanitárius megfontolásból – a Szankcióbizottság jóváhagyásával – engedélyezhetnek.

40 2003. január 17-én a Biztonsági Tanács elfogadta az 1455. (2003) számú határozatot, amely az 1267. (1999) számú határozat 4. b) pontjában, az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontjában és az 1390. (2002) határozat 1. és 2. pontjában elrendelt intézkedések végrehajtásának javítására irányult. Az 1455. (2003) számú határozat 2. pontja alapján ezeket az intézkedéseket újra javítani fogják tizenkét hónapon belül, vagy szükség esetén korábban.

41 A Tanács, mivel úgy ítélte meg, hogy az 1452. (2002) számú biztonsági tanácsi határozat végrehajtásához a Közösség fellépésére van szükség, 2003. február 27-én elfogadta a 2002/402/KKBP közös álláspont által meghatározott korlátozó intézkedések alóli kivételekről szóló 2003/140/KKBP közös álláspontot (HL L 53., 62. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 2. kötet, 80. o.). E közös álláspont 1. cikke úgy rendelkezik, hogy a 2002/402/KKBP közös álláspont 3. cikkének végrehajtásakor az Európai Közösség figyelembe veszi az 1452. (2002) számú biztonsági tanácsi határozat által meghatározott kivételeket.

42 2003. március 27-én a Tanács elfogadta a [...] 881/2002/EK rendeletnek a pénzeszközök és egyéb pénzügyi források befagyasztása alóli kivételek tekintetében történő módosításáról szóló 561/2003/EK rendeletet (HL L 82., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 2. kötet, 91. o.). E rendelet (4) preambulumbekezdésében a Tanács jelzi, hogy az 1452. (2002) számú biztonsági tanácsi határozat figyelembevételével a Közösség által előírt intézkedések kiigazításra szorulnak.

43 Az 561/2003 rendelet 1. cikke szerint:

„A 881/2002/EK rendelet a következő cikkel egészül ki:

»2a. cikk

(1) A 2. cikk nem alkalmazható a pénzeszközökre és egyéb pénzügyi forrásokra, amennyiben:

a) a tagállamok – II. mellékletben felsorolt – illetékes hatóságainak bármelyike az érdekelt természetes vagy jogi személy kérésére úgy határozott, hogy ezek a pénzeszközök vagy egyéb pénzügyi források:

i. alapvető kiadások fedezésére szükségesek, beleértve az élelmiszerek, bérlet vagy jelzálog, gyógyszerek és orvosi kezelés, adók, biztosítási díjak és közműdíjak költségeit;

ii. kizárólag az ésszerű szakértői díjak és a jogi szolgáltatások biztosításával kapcsolatos megtérítések kifizetésére szolgálnak;

iii. kizárólag a befagyasztott pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások szokásos eszköztartási és megtartási díjainak, valamint szolgáltatási díjainak kiegyenlítésére szolgálnak; vagy

iv. rendkívüli kiadásokra szükségesek; és

b) erről a határozatról értesítették a Szankciós Bizottságot [helyesen: Szankcióbizottságot]; és

c) i) az a) pont i., ii. vagy iii. alpontja alapján hozott határozat esetén a [Szankcióbizottság] az értesítéstől számított 48 órán belül nem ellenezte a határozatot; vagy

ii) az a) pont iv. alpontja alapján történő határozat esetén a [Szankcióbizottság] jóváhagyta a határozatot.

(2) Az (1) bekezdésben említett rendelkezések kedvezményében részesülni kívánó bármely személy a tagállam II. mellékletben megjelölt illetékes hatóságához intézi kérelmét.

A II. mellékletben megjelölt illetékes hatóság haladéktalanul írásban értesíti mind a kérelmezőt, mind pedig a közvetlenül érintettnek ismert egyéb személyeket, szerveket vagy testületeket arról, hogy helyt adtak-e a kérelemnek.

Az illetékes hatóság a többi tagállamot is tájékoztatja arról, hogy az ilyen kivétel iránti kérelemnek helyt adtak-e.

(3) A kiadások fedezetéül felszabadított, és a Közösségen belül átutalt vagy e cikk alapján elismert pénzeszközök a 2. cikk alapján nem képezik további korlátozó intézkedések tárgyát.

[...]"

44 2003. május 19-én a Bizottság megalkotta a 881/2002 rendelet tizennyolcadik alkalommal történő módosításáról szóló 866/2003/EK rendeletet (HL L 124., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 2. kötet, 114. o.) E rendelet 1. cikke és mellékletének 5. pontja értelmében a 881/2002 rendelet I. melléklete úgy módosul, hogy a felperesre vonatkozó bejegyzés (lásd fenti 38. pont) helyébe az alábbi szöveg lép:

„Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed [más néven a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad; d) Aiady, Ben Muhammad; e) Ayadi Shafig Ben Mohamed; f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig ; g) Abou El Baraa], a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, München, Németország; b) 129 Park Road, NW8, London, Anglia; c) 28 Chaussée de Lille, Mouscron, Belgium; d) Darvingasse 1/2/58-60, Bécs, Ausztria; születési idő: 1963.3.21, születési hely: Sfax, Tunézia; állampolgárság: tunéziai, bosnyák, osztrák; 1988. május 15-én Iszlamabádban kiállított útlevél száma: E 423362; személyi szám: 1292931. Egyéb információ: anyja neve Medina Abid; jelenlegi tartózkodási helye Írország."

45 2004. január 30-án a Bizottság elfogadta a 881/2002 rendelet huszonkilencedik alkalommal történő módosításáról szóló 180/2004 rendeletet (HL L 28., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 3. kötet, 25. o.). E rendelet 1. cikke és I. mellékletének 4. pontja értelmében a 881/2002 rendelet I. melléklete úgy módosul, hogy a felperesre vonatkozó bejegyzés (lásd fenti 38. pont) helyébe az alábbi szöveg lép:

„Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed [más néven a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad; d) Aiady, Ben

Muhammad, (e) Ayadi Shafig Ben Mohamed, (f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig; g) Abou El Baraa], a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, München, Németország; b) 129 Park Road, NW8, London, Egyesült Királyság; c) 28 Chaussée De Lille, Mouscron, Belgium. Születési idő: 1963. március 21[.]; születési hely: Sfax, Tunézia. Állampolgárság: a) tunéziai, b) bosnyák. Útlevélszám: E 423362, kibocsátva 1988. május 15-én Iszlámábádban. Nemzeti személyi azonosítószám: 1292931. Egyéb információk: anyja neve Medina Abid; jelenleg Írországban él."

46 A Biztonsági Tanács 2004. január 30-án elfogadta az 1526. (2004) számú határozatot, amely egyrészt az 1267. (1999) számú határozat 4. b) pontjában, az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontjában és az 1390. (2002) számú határozat 1. és 2. pontjában elrendelt intézkedések végrehajtásának javítását, másrészt a Szankcióbizottság megbízatásának megerősítését célozza. Az 1526. (2004) számú határozat 3. pontjának megfelelően ezeket az intézkedéseket 18 hónapon belül, illetve szükség szerint azt megelőzően még módosítják.

47 Az 1526. (2004) számú határozat 18. pontja értelmében a Biztonsági Tanács „erőteljesen bátorít minden államot arra, hogy lehetőség szerint tájékoztassa a [Szankcióbizottság] listá[já]ra felvett személyeket vagy szervezeteket az ellenük foganatosított intézkedésekről, az [Szankcióbizottság] irányelveiről és az 1452. (2002) számú határozatról".

48 2005. július 29-én a Biztonsági Tanács elfogadta az 1617. (2005) számú határozatot. E határozat előírja többek között az 1267. (1999) számú határozat 4. b) pontjában, az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontjában és az 1390. (2002) számú határozat 1. és 2. pontjában elrendelt intézkedések fenntartását. Az 1617. (2005) számú határozat 21. pontjának megfelelően ezeket az intézkedéseket az esetleges megerősítésük érdekében 17 hónapon belül, illetve szükség szerint azt megelőzően újra meg kell vizsgálni.

49 2006. január 17-én a Bizottság elfogadta a 881/2002 rendelet 61. alkalommal történő módosításáról szóló 76/2006 rendeletet (HL L 12., 7.o.). E rendelet 1. cikke és mellékletének 8. pontja értelmében a 881/2002 rendelet I. melléklete úgy módosul, hogy a felperesre vonatkozó bejegyzés (lásd fenti 45. pont) helyébe a következő szöveg lép:

„Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadi (alias (a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq, (b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad, (c) Aiadi, Ben Muhammad, (d) Aiady, Ben Muhammad, (e) Ayadi Shafig Ben Mohamed, (f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig, (g) Abou El Baraa). Cím: (a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, München, Németország, (b) 129 Park Road, NW8, London, Anglia, (c) 28 Chaussée De Lille, Mouscron, Belgium, (d) Street of Provare 20, Szarajevó, Bosznia-Hercegovina (utolsó bejegyzett lakcíme Bosznia-Hercegovinában). Születési ideje: (a) 1963. 03. 21., (b) 1963. 01. 21. Születési helye: Sfax, Tunézia. Állampolgársága: (a) tunéziai, (b) bosznia-hercegovinai. Útlevél száma: (a) E 423362 kiállítva Iszlamabadban, 1988. 05. 15., (b) boszniai útlevelének száma 0841438 kiállítva 1998. 12. 30. lejárati ideje: 2003. 12. 30. Nemzeti személyi azonosító száma: 1292931. Egyéb információ: (a) belgiumi címe egy postafiókcím, (b) apja neve Mohamed, anyja neve Medina Abid; (c) értesülések szerint az írországi Dublinban él."

Az eljárás

50 Az Elsőfokú Bíróság Hivatala által 2002. augusztus 26-án iktatott keresetlevéllel Ch. Ayadi a megtámadott rendelet részleges megsemmisítése iránti keresetet indított a Tanács és a Bizottság ellen.

51 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. október 25-én benyújtott külön iratban a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 114. cikke alapján elfogadhatatlansági kifogást tett. A felperes 2002. december 18-án terjesztette elő az e

kifogásra vonatkozó észrevételeit. Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) a 2003. február 3-i végzésével elutasította a keresetet, mint elfogadhatatlant, annyiban, amennyiben a Bizottság ellen irányult, és kötelezte a felperest a kereset ezen részére vonatkozó költségek viselésére.

52 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. november 13-án benyújtott külön iratban Ch. Ayadi költségmentesség iránti kérelmet nyújtott be. 2003. február 3-i két végzésével az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke engedélyezte a költségmentességet Ch. Ayadi javára.

53 Az Elsőfokú Bíróság Hivatala által 2003. január 8-án iktatott iratban Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága az alperes támogatójaként kívánt beavatkozni a jelen eljárásba. 2003. február 7-i végzésével az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke megengedte a beavatkozást. A beavatkozó az előírt határidőn belül benyújtotta a beadványát.

54 Az Elsőfokú Bíróság Hivatala által 2003. július 24-én iktatott iratban a Bizottság kérte a jelen eljárásba az alperes támogatójaként való beavatkozás megengedését. 2003. október 22-i végzésével az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke az eljárási szabályzat 116. cikkének 6. §-a alapján megengedte a beavatkozást.

55 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (második tanács) a szóbeli szakasz megnyitása mellett döntött.

56 A felek szóbeli előadásait – kivéve a magát kimentő Egyesült Királyságét – és az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait a 2005. október 25-i tárgyaláson hallgatták meg.

A felek kérelmei

57 A felperes kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendelet 2. cikkét, illetve 4. cikkét annyiban, amennyiben az a 2. cikkre vonatkozik;

– másodlagosan: semmisítse meg a megtámadott rendelet I. mellékletének a felperesre vonatkozó szövegét;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

58 A tárgyalás során a felperes pontosította, hogy a keresete csak annyiban irányul a megtámadott rendelet ellen, amennyiben az közvetlenül és személyében érinti őt; ezt az Elsőfokú Bíróság a tárgyalásról készített jegyzőkönyvben tudomásul vette.

59 Az Egyesült Királyság és a Bizottság által támogatott Tanács kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze az alperest a költségek viselésére.

A tényállás

60 A felperes kijelenti, hogy tunéziai állampolgár, és 1997 óta Írországban tartózkodik házastársával, aki szintén tunéziai állampolgár, és két kiskorú gyermekükkel, akik mindketten ír állampolgárok. Írországi és nagy-britanniai bankszámláit e két tagállam utasítására befagyasztották. A felperes, aki elismerte, hogy a Szankcióbizottság Oszáma bin Ládennel összeköttetésben álló személyként nevezte meg, vitatja ezen megnevezés megalapozottságát, de elismeri, hogy e vitatás nem képezi a jelen kereset tárgyát.

A jogkérdésről

1. *Az elfogadhatóságról*

A felek érvei

61 Beavatkozási beadványában az Egyesült Királyság megállapítja, hogy a felperes követeléseit a 467/2001 rendelet alkalmazásával befagyasztották. A megtámadott rendelet a követelések befagyasztásának fenntartására szorítkozik, anélkül tehát, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében egyértelműen módosítaná a felperes jogi helyzetét (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja). Ilyen körülmények között az Egyesült Királyság fenntartja, hogy a felperesnek a 467/2001 rendeletet kellett volna megtámadnia, és a megtámadott rendelet ellen indított jelen kereset határidőn túli, következésképpen elfogadhatatlan.

62 A tárgyalás során a felperes úgy érvelt, hogy a 467/2001 rendelet időbeli hatálya szigorúan korlátozott, hasonlóan az 1333. (2000) számú biztonsági tanácsi határozathoz, amelyet ez a rendelet hajtott végre (lásd a fenti 18. pontot). A

megtámadott rendelet időbeli hatálya viszont korlátlan, hasonlóan az 1390. (2002) számú biztonsági tanácsi határozathoz, amely azt végrehajtja, és amely csak a tizenkét hónap leteltét követő felülvizsgálat lehetőségét írja elő (lásd a fenti 30. pontot). A megtámadott rendelet meghozatala így a felperes jogi helyzetének alapvető módosításával járt.

63 A Tanács nem kívánt állást foglalni ebben a kérdésben a tárgyalás során. A Bizottság viszont csatlakozott az Egyesült Királyság feltevéséhez. Szerinte a Biztonsági Tanács kérdéses határozatainak átmeneti jellege nem releváns elem ahhoz, hogy a 467/2001 rendeletet meg lehessen különböztetni a megtámadott rendelettől, mivel mindegyik határozat előírja a határozat meghozatalát követő tizenkét hónap elteltével esedékes felülvizsgálati eljárást. Azon körülmény, hogy a megtámadott rendelet a 467/2001 rendelettől különböző jogalapon nyugszik, nem lenne jobban releváns, mivel a Bizottság szerint az nem vonja maga után a felperes jogi helyzetének módosulását.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

64 A Bíróság alapokmánya 40. cikkének negyedik bekezdése alapján a beavatkozásra vonatkozó kérelemben előterjesztett kérelmek csak az egyik fél kérelmeinek támogatására korlátozódhatnak. Továbbá az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 116. cikkének 3.§-a alapján a beavatkozó a jogvitát beavatkozáskori állásában fogadja el.

65 A Tanács az indítványában nem hivatkozott elfogadhatatlansági kifogásra.

66 Ezért az Egyesült Királyság és a Bizottság nem jogosult ilyen elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozni, és az Elsőfokú Bíróság nem köteles vizsgálni az e tekintetben hivatkozott jogalapokat (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-313/90. sz., CIRFS és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 22. pontját).

67 Mindenesetre állandó az az ítélkezési gyakorlat, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 113. cikke alapján az Elsőfokú Bíróság, hivatalból bármikor vizsgálhatja, hogy a kereset eljárásgátló okok fennállása miatt nem elfogadhatatlan-e, akkor is, ha azokra a beavatkozók hivatkoznak (lásd az Elsőfokú Bíróság T-88/01. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1165. o.] 52. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

68 A jelen esetben a beavatkozók által hivatkozott kifogás az eljárásgátló ok kérdését veti fel, amennyiben a kereset elfogadhatóságát érinti (a Bíróság C-298/00. P. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-4087. o.] 35. pontja). Az Elsőfokú Bíróság tehát hivatalból vizsgálhatja.

69 Bár az Egyesült Királyság az elfogadhatatlansági kifogás alátámasztásaként hivatkozott az IBM kontra Bizottság ügyben hozott, a 61. pontban hivatkozott ítéletre, a kifogás lényegében a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság megerősítő aktusokra vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatán alapszik.

70 Ezen ítélkezési gyakorlat szerint elfogadhatatlan a valamely korábbi, határidőn belül meg nem támadott aktust pusztán megerősítő aktus megsemmisítése iránti kereset (a Bíróság 166/86. és 220/86. sz., Irish Cement kontra Bizottság egyesített ügyekben 1988. december 15-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 6473. o.] 16. pontja és a C-480/93. P. sz., Zunis Holding és társai kontra Bizottság ügyben 1996. január 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-1. o.] 14. pontja). Egy aktus akkor minősíthető valamely korábbi aktus puszta megerősítésének, ha ahhoz képest nem tartalmaz új tényezőket, és nem előzte meg e korábbi aktus címzettje helyzetének felülvizsgálata (a Bíróság 54/77. sz., Herpels kontra Bizottság ügyben 1978. március 9-én hozott ítéletének [EBHT 1978., 585. o.] 14. pontja és a Bíróság C-521/03. sz., Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ügyben 2004. december 7-én hozott végzésének [az

EBHT-ban nem tették közzé] 47. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-331/94. sz., IPK kontra Bizottság ügyben 1997. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1665. o.] 24. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-84/97. sz., BEUC kontra Bizottság ügyben 1998. május 4-én hozott végzésének [EBHT 1998., II-795. o.] 52. pontja).

71 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet a 467/2001 rendelethez képest új aktusnak minősül, és megelőzte az e rendeletekhez mellékelt listákon – a felpereshez hasonlóan – szereplő személyek helyzetének felülvizsgálata.

72 Először is e két rendeletnek mind a címe, mind a preambuluma és a gyakorlati rendelkezései észrevehetően különböznek, amely önmagában elég azon feltevés kizárásához, amely szerint az egyik rendelet a másik puszta megerősítése. Így a megtámadott rendelet 1. cikkében foglalt „pénzeszközök" meghatározása nem felel meg pontosan a 467/2001 rendelet 1. cikkében foglalt „pénzeszközök" fogalmának, valamint az első a pénzeszközök befagyasztásán kívül a „gazdasági erőforrások" befagyasztását is előírja, amelyet a második nem.

73 Továbbá a 467/2001 rendeletet az 1333. (2000) számú biztonsági tanácsi határozatnak a Közösségben való végrehajtása érdekében hozták a 2001/154 közös álláspontnak megfelelően, míg a megtámadott rendeletet az 1390. (2002) számú határozat végrehajtása érdekében fogadták el, a 2002/402 közös álláspontnak megfelelően.

74 Az 1390. (2002) számú határozat és a 2002/402 közös álláspont vitathatatlanul új tényezőket tartalmaz az 1333. (2000) számú határozathoz és a 2001/154 közös álláspontho képest, és az elsőket megelőzte a másodikak által kialakított helyzet felülvizsgálata. Ezért szükségképpen ugyanez igaz a megtámadott rendeletre a 467/2001 rendelethez képest.

75 Így a 2002/402 közös álláspont (3) és (7) preambulumbekezdése értelmében az 1390. (2002) számú határozat „kiigazítja az [...] 1333(2000) BTH által bevezetett, a pénzeszközök befagyasztásával [...] kapcsolatos szankciók alkalmazási körét", és „[e] nnek megfelelően az 1333(2000) BTH értelmében elfogadott európai uniós korlátozó intézkedéseket az 1390(2002) BTH-ban foglaltaknak megfelelően módosítani kell". Ugyanígy a megtámadott rendelet (2) és (4) preambulumbekezdése értelmében „[a] Biztonsági Tanács többek között arról határozott, hogy [...] ki kell igazítani a pénzeszközök befagyasztásá[t]", és ezért „közösségi jogszabályokra van szükség".

76 Különösen az 1333. (2000) számú határozat 23. pontja értelmében az előírt intézkedéseket tizenkét hónapig kellett alkalmazni, és ezen időszak végén a Biztonsági Tanácsnak el kellett döntenie, hogy a Talibán eleget tett-e azoknak, és következésképp meg kellett határozni, hogy szükséges volt-e az intézkedéseket egy új időszakra – ugyanazokkal a feltételekkel – meghosszabbítani. Az 1390. (2002) számú határozat tehát új és fontos tényezőket tartalmaz az 1333. (2000) számú határozathoz képest, amennyiben jelentősen kiterjeszti annak *ratione temporis* hatályát.

77 Így – az Egyesült Királyság és a Bizottság állításával ellentétben – a felperes jogi helyzetét valóban egyértelműen módosította az 1390. (2002) számú határozat, a 2002/402 közös álláspont és a megtámadott rendelet. Ezen aktusok révén ugyanis a felperes pénzeszközei befagyasztva maradnak az 1333. (2000) számú határozat 23. pontjában előírt tizenkét hónapos időszak letelte után is, pedig ha ezen aktusokat nem hozták volna, az említett határozatban az ENSZ minden tagállama számára a felperes pénzeszközeinek befagyasztására vonatkozóan előírt kötelezettség automatikusan megszűnt volna a kérdéses időszak végén, és az e határozatot végrehajtó közösségi aktusok hatályukat vesztették volna.

78 Bár az 1390. (2002) számú határozat 1. pontja értelmében a Biztonsági Tanács eldöntötte az 1333. (2000) számú határozatban elrendelt intézkedések „fenntartását", ez az intézkedések felülvizsgálását követően történt, továbbá azt már előre jelezte e

határozat 23. pontja, és megerősíti az 1390. (2002) számú határozat 3. pontja is, amelynek értelmében az általa előírt intézkedéseket újra „felülvizsgálják" tizenkét hónapon belül.

79 Végül, a 467/2001 rendelet elfogadásának egyedüli jogalapja az EK 60. és az EK 301. cikk volt, olyan időszakban, amikor a szóban forgó intézkedések harmadik országgal fennálló gazdasági kapcsolatok felfüggesztésére vagy korlátozására irányultak, míg a megtámadott rendelet elfogadásának jogalapja az EK 60., az EK 301. cikk és az EK 308. cikk volt, olyan időszakban, amikor már semmilyen kapcsolat nem állt fenn ezen intézkedések és harmadik ország területe vagy az azt irányító rendszer között. Ellentétben azzal, amit a Bizottság a tárgyaláson állított, a kérdéses aktusok jogalapjának azon nemzetközi helyzet megváltozására tekintettel történő ezen módosulása, amelynek keretében a Biztonsági Tanács által elrendelt és a Közösség által megvalósított szankciók egymást követték, valóban új elemnek minősül, és maga után vonja a felperes jogi helyzetének felülvizsgálatát. Ebből következik a jogi helyzetének módosulása, amely lehetővé teszi számára többek között azt, hogy a megsemmisítés iránti keresete alapjaként teljesen különböző jogalapokra és jogi érvekre hivatkozzék (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-306/01. sz., Yusuf és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3533. o., fellebbezés alatt, a továbbiakban: Yusuf-ítélet] 108–124. pontját és 125–170. pontját, valamint a T-315/01. sz., Kadi kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3649. o., fellebbezés alatt, a továbbiakban: Kadi-ítélet] 87–135. pontját).

80 Ebből következik, hogy az Egyesült Királyság és a Bizottság által tett elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

81 Ami a kereset elfogadhatóságának egyéb feltételeit illeti, szintén hivatalból meg kell állapítani, hogy annyiban, amennyiben a felperes a megtámadott rendelet I. mellékletében név szerint került megjelölésre, ezen aktus őt az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerint közvetlenül és személyében érinti, jóllehet kétségtelenül általános hatállyal bír (lásd ebben az értelemben a Yusuf-ítélet 186. pontját). A jelen kereset ezért elfogadható.

2. *Az ügy érdeméről*

82 Kérelmeinek alátámasztására a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik: az elsőt a megtámadott rendelet 2. és 4. cikkének (a továbbiakban: megtámadott rendelkezések) elfogadására vonatkozó tanácsi hatáskör hiányára, valamint a hatáskörrel való visszaélésre, a másodikat a szubszidiaritás, az arányosság és az emberi jogok tiszteletben tartása alapvető elvének megsértésére, a harmadikat pedig lényeges eljárási szabály megsértésére alapítja.

Az első jogalap: a hatáskör hiánya és a hatáskörrel való visszaélés

A felek érvei

83 A felperes szerint az EK 60. és EK 301. cikk nem ruházza fel a Tanácsot a megtámadott rendelkezések meghozatalára vonatkozó hatáskörrel, mivel az afganisztáni Talibán-kormány még azok elfogadása előtt összeomlott. E rendelkezések kizárólag az „egy vagy több harmadik országgal fennálló gazdasági kapcsolatok" adott esetben szelektív módon történő felfüggesztésére vagy korlátozására irányuló intézkedések meghozatalára jogosítanak fel. A 467/2001 rendelettől eltérően, amely gazdasági szankciókat írt elő Afganisztánnal szemben, a megtámadott rendelet kizárólag az Oszáma bin Ládennel összeköttetésben álló személyekre, az al-Kaida szervezetre és a Tálibánra irányul. Utóbbi nem harmadik ország, és nem minősül Afganisztán valamely része kormányának.

84 Az EK 308. cikket illetően a felperes azt állítja, hogy az nem jogosítja fel a Tanácsot arra, hogy kötelezze a tagállamokat az egyének alapvető jogainak megsértésével járó gazdasági szankciók egyénekkel szembeni elrendelésére. Az ilyen hatáskör megszorító értelemben figyelmen kívül hagyná az EK 60. és az EK 301. cikk által ráruházott hatáskör korlátait.

85 A megtámadott rendelkezések elfogadása ezért szintén az EK 60. és az EK 301. cikk által a Tanácsra ruházott hatáskörrel való visszaélésnek minősülne.

86 A Tanács a Yusuf-ítéletre és Kadi-ítéletre hivatkozva ellenzi a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

87 Az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben (107–170. pont) és a Kadi-ítéletben (87–135. pont) már nyilatkozott a Közösségnek az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk szerinti azon hatáskörét illetően, hogy a megtámadott rendeletben foglaltakhoz hasonló olyan rendelkezéseket fogadjon el, amelyek a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem keretében gazdasági és pénzügyi szankciókat rendelnek el magánszemélyekkel szemben anélkül, hogy valamely harmadik országgal bármiféle kapcsolatot állapítanának meg, eltérően attól, amit a 467/2001 rendelet írt elő.

88 Ez alkalommal – amint azt a felperes kifejezetten elismerte az Elsőfokú Bíróság kérdésére a tárgyaláson adott válaszában – az Elsőfokú Bíróság kimerítően válaszolt az e kérdéssel összefüggésben a felek által a jelen kereset keretében hivatkozott, lényegében azonos érvekre (a felek által a Yusuf-ítélet ügyében hivatkozott hasonló érveket illetően lásd a Yusuf-ítélet 80–106. pontját, a felek által a Kadi-ítélet ügyében hivatkozott hasonló érveket illetően pedig Kadi-ítélet ítélet 64–86. pontját).

89 Ezen érvelés eredményeként az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy „az intézmények és az Egyesült Királyság joggal állít[otta] azt, hogy a Tanácsnak az EK 60., az EK 301. és az EK 308. cikk együttes olvasata alapján volt hatásköre a

2002/402 közös álláspontban előírt gazdasági és pénzügyi szankciókat a Közösségben végrehajtó megtámadott rendelet megalkotására" (a Yusuf-ítélet 170. pontja, illetve a Kadi-ítélet 135. pontja).

90 Ezért – lényegében a Yusuf-ítéletben és a Kadi-ítéletben megjelöltekkel azonos okok miatt – el kell utasítani a felperesnek a Közösség hatáskörének hiányára alapított kifogásait (a közösségi bíró azon jogát illetően, hogy az ítéletet egy lényegében azonos kérdésekről határozó korábbi ítéletre utalva indokolja, lásd a Bíróság C-229/04. sz., Crailsheimer Volksbank ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-9273. o.] 47–49. pontját).

91 Ami a hatáskörrel való visszaélésre alapított kifogást – amely az egyetlen, amelynek révén a jelen ügy megkülönböztethető a Yusuf-ügytől és a Kadi-ügytől – illeti, azt is el kell utasítani, mivel csak a felperesnek a hatáskörre vonatkozó egyéb kifogásai szükségszerű következményének tűnik.

92 Az első jogalapot ezért egészében el kell utasítani.

A második jogalapról: a szubszidiaritás, az arányosság és az emberi jogok tiszteletben tartása alapvető elvének megsértése

A felek érvei

93 A jogalap első részében a felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelkezések sértik a szubszidiaritás elvét, amennyiben kötelezik a tagállamokat, hogy a közösségi jog szerinti kötelezettségeik alapján olyan intézkedéseket hozzanak, amelyek a nemzetközi jog szerint szabad választásuk alá tartoznak.

94 E tekintetben a felperes úgy érvel, hogy az Egyesült Nemzetek Alapokmányának a szervezet elvei – és többek között az Alapokmány 2. cikkének 1. pontjában megfogalmazott, a tagállamok szuverén egyenlősége elvének – alapján értelmezett 25. és 41. cikke nem írja elő az ENSZ tagállamainak, hogy úgy alkalmazzák azon intézkedéseket, amelyek meghozatalára a Biztonsági Tanács „felhívja" őket, ahogy vannak. Ellenkezőleg, a tagállamok szabadon választhatják meg azt a módot, ahogyan eleget tesznek e felhívásnak.

95 A Tanács értelmezése viszont, amely szerint az 1333. (2000) számú biztonsági tanácsi határozat 8. c) pontja és 17. pontja köti az ENSZ tagállamait, következésképpen az európai intézményeket, ellentétes a nemzetközi jog alapvető szabályaival, és különösen az Egyesült Nemzetek Közgyűlése által 1948. december 10-én elfogadott Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 7., 8., 17., 22. és 23. cikkével, annyiban, amennyiben lehetővé teszi a Szankcióbizottságnak, hogy arra kötelezze az Egyesült Nemzetek tagjait, hogy az általa megnevezett egyént minden pénzügyi forrástól megfosszák anélkül, hogy az érdekeltnek joga lenne megismerni ezen intézkedés okait, vagy azon bizonyítékokat, amelyeken alapul, és anélkül, hogy független vagy bírói szervhez fordulhatna, amely az intékedés megalapozottságáról dönthetne.

96 Másfelől – feltételezve akár, hogy a Biztonsági Tanács kérdéses határozatai kötik a tagállamokat – a Tanács nem magyarázza meg, hogy ő maga miért volt köteles helyettük fellépni a jelen esetben.

97 A jogalap második részében a felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelkezések sértik az arányosság elvét, annyiban, amennyiben az a céljuk, hogy valamely egyént minden jövedelemtől és szociális támogatástól megfosszanak, és végül is minden megélhetési forrást megvonjanak tőle és családjától. Az ilyen intézkedések nem feltétlenül szükségesek, még ahhoz sem, hogy Oszáma bin Ládent megfosszák a forrásaitól.

98 A jogalap harmadik részében a felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelkezések sértik az alapvető jogokat, többek között az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez (a továbbiakban: EJEE) tartozó első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke által elismert tulajdonhoz való jogot, valamint az EJEE 6. cikke által elismert, bírósági jogorvoslathoz való jogot. A szerinte a tagállamok alkotmányos hagyományaival ellentétes intézkedések következménye az lenne, hogy a felperes arra kényszerülne, hogy lopjon az életben maradásért, ez pedig az EJEE 3. cikke által tiltott, egyben megalázó bánásmódnak és az EJEE 8. cikk megsértéseként a méltóság tiszteletben tartása megtagadásának minősülne.

99 Ami különösen a tulajdonhoz való jog állítólagos megsértését illeti, a felperes a tárgyaláson elismerte, hogy e jogot kizárólag a jelenleg hatályos szabályozásra tekintettel kell értékelni, a Yusuf-ítéletben (287. pont) és Kadi-ítéletben (236. pont) kimondottaknak megfelelően, és így figyelembe kell venni a jelen kereset benyújtását követően meghozott 561/2003 rendelet által előírt, a pénzeszközök befagyasztása alóli felmentések és kivételek kifejezett lehetőségeit.

100 E tekintetben a felperes elismerte, hogy az ír hatóságok az alapvető kiadásokhoz szükséges szociális segélyt nyújtottak számára, úgyhogy nem volt megfosztva minden megélhetési forrástól vagy lehetőségtől. A megtámadott rendelet azonban még az 561/2003 rendeletből eredő változatában sem tette lehetővé számára, hogy más szociális juttatásokban részesüljön, akadályozta szokásos életvitelét, és megélhetését teljesen az ír államtól tette függővé. A felperes különösen azt állította, hogy a megtámadott rendelet 2. cikke nem tette lehetővé számára semmilyen szakmai tevékenység foglalkoztatottkénti vagy önálló folytatását. Így megtagadták a taxisofőri engedély kiadását. Mindenesetre nem bérelhet járművet, az ügyfelek nem fizethetnek neki, hiszen így e rendelkezés értelmében arról lenne szó, hogy pénzeszközöket vagy gazdasági erőforrásokat bocsátanak a rendelkezésére.

101 Ami különösen a bírósági jogorvoslathoz való jog állítólagos megsértését illeti, a felperes a tárgyaláson elismerte, hogy a jelen esetben az Elsőfokú Bíróság által gyakorolt bírósági felülvizsgálatnak annyiban, amennyiben kapcsolódóan vonatkozik a Biztonsági Tanács kérdéses határozataira, a nemzetközi jognak a *ius cogens*hez tartozó magasabbrendű szabályai betartásának vizsgálatára kell korlátozódnia, amint az aYusuf-ítétetben (276. és azt követő pontok) és a Kadi-ítéletben (225. és azt követő pontok) megállapításra került.

102 Mindemellett a felperes azt állította, hogy azon következtetések, amelyekre az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben (különösen a 344. és 345. pont) és a Kadi-ítéletben (különösen a 289 és 290. pont) jutott, a jelen esetre nem alkalamzhatók. Egyrészt – az e két ítéletben megállapítottakkal ellentétben – a pénzeszközök befagyasztása nem tekinthető ideiglenes biztosítási intézkedésnek, hanem valódi elkobzásnak minősül. Másrészt a Biztonsági Tanács által elhatározott, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó egyéni intézkedések felülvizsgálatára nincs hatékony eljárás, úgyhogy fennáll a veszély, hogy a vagyona élete hátralevő részére befagyasztva marad. E tekintetben a felperes úgy érvel, hogy hiába igyekezett rávenni a Biztonsági Tanácsot, hogy módosítsa álláspontját az ő tekintetében. Így 2004. február 5-én és május 19-én két kérelmet terjesztett elő az ír hatóságokhoz, hogy segítsenek elérni a Szankcióbizottság listájáról való törlését. E hatóságok a 2005. október 10-i levelükben tudatták vele, hogy az ügye még mindig vizsgálat alatt áll, anélkül hogy sejteni engedték volna, hogy tesznek lépéseket az érdekében.

103 A beavatkozók által támogatott Tanács a Yusuf-ítéletre és a Kadi-ítéletre hivatkozással ellenzi a felperes érvelését.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

104 Először a jogalap első részét, majd a második és a harmadik részét együtt kell megvizsgálni. A felperes alapvető jogainak a megtámadott rendelet általi esetleges

megsértésének vizsgálata ugyanis szükségszerűen magában foglalja annak értékelését, hogy ezen aktus betartja-e az arányosság elvét az általa követett célra való tekintettel (Léger főtanácsnoknak a C-317/04. sz., Parlament kontra Tanács ügyre vonatkozó indítványának [2006. május 30-án hozott ítélet, EBHT 2006., I-4721. o.] 107. pontja).

— A második jogalap első részéről: a szubszidiaritás elvének megsértése

105 A felperes lényegében azt állítja, hogy – feltéve akár, hogy az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk igazolja a Közösség elvi hatáskörét olyan intézkedések meghozatalára, mint a jelen esetben (az első jogalap tárgyát képező kérdés) – bizonyos, hogy a tagállamok tudják jobban megítélni, hogy a Biztonsági Tanács határozatának végrehajtása milyen sajátos intézkedéseket kíván. A megtámadott rendelet meghozatalával a Tanács megsértette a tagállamok választási szabadságát és a szubszidiaritás elvét.

106 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a szubszidiaritás elve az EK 5. cikk második bekezdésében került megfogalmazásra, amelynek értelmében azokon a területeken, amelyek nem tartoznak kizárólagos hatáskörébe, a Közösség csak akkor és annyiban jár el, amennyiben a tervezett intézkedés céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a tervezett intézkedés terjedelme vagy hatása miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók.

107 A már kialakult ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi bíróság az általános elvekre tekintettel vizsgálja meg a közösségi aktusok jogszerűségét (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-491/04. sz., British American Tobacco [Investments] és Imperial Tobacco ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-11453. o.] 177–185. pontját, a C-110/03. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-2801. o.] 58. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-65/98. sz., Van den Bergh Foods kontra Bizottság ügyben 2003. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4653. o.] 197–198. pontját).

108 Az Elsőfokú Bíróság azonban úgy véli, hogy ezen általános elvre nem lehet hivatkozni az EK 60. és az EK 301. cikk alkalmazási körében, még akkor sem, ha feltételezhető, hogy az nem tartozik a Közösség kizárólagos hatáskörébe (lásd e tekintetben az EK 60. cikk (2) bekezdését).

109 Ami ugyanis a harmadik országgal fennálló gazdasági kapcsolatok felfüggesztését vagy korlátozását illeti, e rendelkezések a Közösség beavatkozását írják elő akkor, ha fellépését az Európai Unióról szóló szerződés közös kül- és biztonságpolitikára (KKBP) vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően elfogadott valamely közös álláspont vagy együttes fellépés „szükségesnek tartja".

110 Az EK 60. és az EK 301. cikk alkalmazási körében az EK-Szerződés így az Unióra ruházza azon jogkört, hogy eldöntse, szükséges-e a Közösség fellépése. Ennek eldöntése az Unió diszkrecionális jogkörének gyakorlásához tartozik. Ez kizárja a magánszemélyek azon jogát, hogy az EK 5. cikk második bekezdésében megfogalmazott szubszidiaritás elvére tekintettel vitassák az Unió KKBP közös álláspontjának vagy együttes fellépésének megfelelően a Közösség által következésképpen gyakorolt fellépés jogszerűségét.

111 Másfelől mivel az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben (158. és azt követő pontok) és a Kadi-ítéletben (122. és azt követő pontok) elismerte, hogy az EK 60. és az EK 301. cikk alkalmazási körét az EK 308. cikk kiegészítő jogalapjának igénybevételével ki lehet terjeszteni a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem keretében gazdasági és pénzügyi szankciók magánszemélyekkel szembeni elrendelésére, a valamely harmadik országgal való bármiféle kapcsolat megállapítása nélkül, ebből szükségszerűen következik, hogy az e jogcímen az Unió KKBP közös álláspontjának vagy együttes fellépésének megfelelően elfogadott közösségi intézkedések jogszerűségét magánszemélyek már nem vitathatják a szubszidiaritás elvére tekintettel.

112 Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a szubszidiaritás elve alkalmazható a jelen esethez hasonló körülmények között, nyilvánvaló, hogy a Biztonsági Tanács – az ENSZ minden tagállamára nézve kötelező – határozatainak a tagállamok részéről történő egységes végrehajtása jobban megvalósítható közösségi szinten, mint nemzeti szinten.

113 Végül, ami azon kifogást illeti, amely szerint a Tanács megsértette a tagállamok választási szabadságát, a Tanács jogosan emeli ki, hogy a 2002/402 közös álláspont a tagállamok egyhangú álláspontját fejezi ki, amely szerint a pénzeszközök Biztonsági Tanács által elrendelt befagyasztásának végrehajtása érdekében a Közösség fellépésére van szükség. Amint az Egyesült Királyság megállapítja: mivel a tagállamok maguk választották, hogy közösségi aktus útján tesznek eleget az Egyesült Nemzetek Alapokmánya alapján fennálló kötelezettségeiknek, nem lehet felróni a Tanácsnak, hogy megsértette a választási szabadságukat azáltal, hogy eleget tett az akaratuknak.

114 A második jogalap első részét tehát el kell utasítani.

— A második jogalap második és harmadik részéről: az arányosság elvének és az emberi jogok tiszteletben tartása elvének megsértése

115 Azon sajátos jogkérdés egyedüli fenntartásával, amelynek megvizsgálására majd a 156. pontban kerül sor, az Elsőfokú Bíróság a Yusuf- ítéletben (226–346. pont) és a Kadi-ítéletben (176–291. pont) már nyilatkozott minden olyan jogkérdést illetően, amelyet a felek a jelen kereset második jogalapjának második és harmadik része keretében vetnek fel.

116 Ennek okán az Elsőfokú Bíróság többek között a következőket állapította meg:

– a nemzetközi jog szempontjából az ENSZ tagállamainak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya alapján fennálló kötelezettségei megelőznek minden más, belső jogi vagy nemzetközi szerződési jogi kötelezettséget, beleértve az EJEE alapján fennálló kötelezettségeket (azon tagállamok esetében, amelyek az Európa Tanács tagjai), valamint az EK-Szerződés alapján fennálló kötelezettségeket (azon tagállamok esetében, amelyek egyben a Közösség tagjai is) (a Yusuf-ítélet 231. pontja, illetve a Kadi-ítélet 181. pontja);

– ez az elsődlegesség kiterjed a Biztonsági Tanács bármely határozatában foglalt döntésekre, az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 25. cikkének megfelelően (a Yusuf-ítélet 234. pontja, illetve a Kadi-ítélet 184. pontja);

– a Közösségre – bár nem tagja az Egyesült Nemzeteknek – ugyanúgy vonatkoznak az Egyesült Nemzetek Alapokmányából eredő kötelezettségek, mint ahogyan – a Közösség létrehozásáról szóló szerződés alapján – a tagállamaira (a Yusuf-ítélet 243. pontja, illetve a Kadi-ítélet 193. pontja);

– egyrészt a Közösség nem sértheti meg a tagállamait az Egyesült Nemzetek Alapokmánya alapján terhelő kötelezettségeket, és nem akadályozhatja azok végrehajtását, másrészt a Közösség hatáskörei gyakorlása során a létrehozásáról szóló szerződés alapján köteles meghozni minden ahhoz szükséges rendelkezést, hogy tagállamai számára lehetővé tegye az említett kötelezettségeknek való megfelelést (a Yusuf-ítélet 254. pontja, illetve a Kadi-ítélet 204. pontja);

– következésképpen a megtámadott rendelettel szemben hivatkozott és egyrészt a közösségi jogrendszernek az Egyesült Nemzetekből eredő jogrendszerrel

szembeni önállóságára, másrészt a Biztonsági Tanács határozatainak a tagállamok belső jogába – a belső jog alkotmányos rendelkezéseivel és alapvető jogelveivel összhangban – történő átültetése szükségességére alapított érveket el kell utasítani (a Yusuf-ítélet 258. pontja, illetve a Kadi-ítélet 208. pontja);

– a 2002/402 közös álláspontra tekintettel alkotott megtámadott rendelet a Közösség tagállamaira mint az ENSZ tagjaira háruló azon kötelezettségnek a Közösség szintjén történő végrehajtása, hogy – adott esetben közösségi jogi aktus révén – hatályba léptessék a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján elfogadott több határozatával elhatározott, majd megerősített, Oszáma bin Láden, az al-Kaida szervezet, a Tálibán, valamint a velük összeköttetésben álló személyek, csoportok, vállalkozások és szervezetek elleni szankciókat (a Yusuf-ítélet 264. pontja, illetve a Kadi-ítélet 213. pontja);

– ebben az összefüggésben a közösségi intézmények kötött hatáskör alapján cselekedtek, ezért semmilyen önálló mérlegelési mozgástérrel nem rendelkeztek (a Yusuf-ítélet 265. pontja, illetve a Kadi-ítélet 214. pontja);

– a fent kifejtett megállapításokra tekintettel az Elsőfokú Bíróságnak a Biztonsági Tanács vagy a Szankcióbizottság határozatai jogszerűségének kapcsolódó és az alapvető jogok védelme közösségi jogrendben elismert követelményének mércéjével történő vizsgálatára vonatkozó hatáskörének megállapítása nem igazolható sem a nemzetközi, sem a közösségi jog alapján (a Yusuf-ítélet 272. pontja, illetve a Kadi-ítélet 221. pontja);

– a Biztonsági Tanács szóban forgó határozatai elvileg nem tartoznak az Elsőfokú Bíróság által végzett bírósági felülvizsgálat hatálya alá, és az Elsőfokú Bíróság

nincs feljogosítva arra, hogy a szóban forgó határozatok jogszerűségét a közösségi jogra való tekintettel – még ha csak kapcsolódó jelleggel is – megkérdőjelezze; ellenkezőleg, az Elsőfokú Bíróság lehetőség szerint köteles mindent megtenni annak érdekében, hogy a közösségi jogot a tagállamoknak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya alapján fennálló kötelezettségeivel összeegyeztethetően értelmezze és alkalmazza (a Yusuf-ítélet 276. pontja, illetve a Kadi-ítélet 225. pontja);

– az Elsőfokú Bíróság azonban jogosult kapcsolódó jelleggel vizsgálni a Biztonsági Tanács szóban forgó határozatainak jogszerűségét, a *ius cogens*re tekintettel, amely a nemzetközi jog összes jogalanyára (beleértve az ENSZ fórumait is) kötelező nemzetközi közrendként értendő, és amelytől nem lehet eltérni (a Yusuf-ítélet 277. pontja, illetve a Kadi-ítélet 226. pontja);

– a megtámadott rendeletben előírt pénzeszköz-befagyasztás nem sérti sem az érdekelteknek a tulajdonnal rendelkezéshez való alapvető jogát, sem az arányosság általános elvét, az ember alapvető jogainak a *ius cogens* hatálya alá tartozó egyetemes védelme követelményének mércéjével mérve (a Yusuf-ítélet 288. és 289. pontja, illetve a Kadi-ítélet 237. és 238. pontja);

– mivel a Biztonsági Tanács szóban forgó határozatai nem biztosítják az érdekelteknek a vitatott listára való felvételüket megelőzően a Szankcióbizottság által történő meghallgatáshoz való jogot, és mivel a nemzetközi jogrendbe tartozó egyetlen feltétlen alkalmazást igénylő szabály sem tűnik úgy, hogy a jelen eset körülményei között ilyen meghallgatást követelne meg, az ilyen jog állítólagos megsértésére alapított érveket el kell utasítani (a Yusuf-ítélet 306., 307. és 321. pontja, illetve a Kadi-ítélet 261. és 268. pontja);

– különösen – ilyen körülmények között, ahol az érdekeltek vagyonával való rendelkezést korlátozó biztosítási intézkedésről van szó – az érdekeltek alapvető jogainak tiszteletben tartása nem követeli meg, hogy közöljék velük az ellenük

felhozott tényeket és bizonyítékokat, amennyiben a Biztonsági Tanács vagy Szankcióbizottsága úgy ítéli meg, hogy a nemzetközi közösség biztonságával kapcsolatos indokok ezzel ellentétben állnak (a Yusuf-ítélet 320. pontja, illetve a Kadi-ítélet 274. pontja);

– a közösségi intézmények sem voltak kötelesek az érdekelteket a megtámadott rendelet megalkotása előtt (a Yusuf-ítélet 329. pontja), illetve a megalkotásával és végrehajtásával összefüggésben (Kadi-ítélet 259. pontja) meghallgatni;

– a megtámadott rendelet megsemmisítése iránti kereset elbírálása során az Elsőfokú Bíróság e rendeletet illetően teljes jogszerűségi felülvizsgálatot gyakorol arra vonatkozólag, hogy a közösségi intézmények betartják-e a hatásköri szabályokat, valamint a cselekvésükre kötelezően alkalmazandó külső jogszerűségi szabályokat és lényeges alaki szabályokat. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott rendeletet a Biztonsági Tanács azon határozataira való tekintettel is felülvizsgálja, amelyeket e rendeletnek végre kell hajtania, különösen az alaki és anyagi megfelelőség, a belső koherencia és a rendeletnek a határozatokhoz viszonyított arányossága szemszögéből. Az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálja még a megtámadott rendelet jogszerűségét és – közvetetett módon – a Biztonsági Tanács szóban forgó határozatainak jogszerűségét a nemzetközi jog *ius cogens*hez, különösen pedig az emberi jogok egyetemes védelmét célzó, feltétlen alkalmazást igénylő szabályaihoz tartozó magasabb rendű szabályaira tekintettel (a Yusuf-ítélet 334., 335. és 337. pontja, illetve a Kadi-ítélet 279., 280. és 282. pontja);

– ezzel szemben az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata, hogy közvetetten felülvizsgálja maguknak a Biztonsági Tanács szóban forgó határozatainak a közösségi jogrendben védett alapvető jogokkal való összhangját; az Elsőfokú Bíróságnak még kevésbé feladata, hogy ellenőrizze azoknak a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelésihiba-mentességét, amelyeket a Biztonsági Tanács az általa hozott intézkedések alátámasztására elfogadott, sem pedig az, hogy – az

előző francia bekezdésben meghatározott korlátozott keretek között – közvetetten ellenőrizze ezeknek az intézkedéseknek a célszerűségét és arányosságát (a Yusuf-ítélet 338. és 339. pontja, illetve a Kadi-ítélet 283. és 284. pontja);

– így az érdekelteknek egyáltalán nem áll rendelkezésükre a bírósághoz fordulás lehetősége, mivel a Biztonsági Tanács nem tartotta kívánatosnak olyan független nemzetközi bírói fórum felállítását, amelynek feladata lenne a Szankcióbizottság egyedi határozatai ellen irányuló keresetek jogi és ténybeli elbírálása (a Yusuf-ítélet 340. pontja, illetve a Kadi-ítélet 285. pontja);

– a felperesek bírósági védelmének az előző francia bekezdésben így megállapított hiánya önmagában nem ellentétes a *ius cogens*szel, mivel: a) a bírósághoz fordulás joga nem korlátlan jog; b) a jelen esetben az érdekeltek bírósághoz fordulásra vonatkozó jogának – a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján elfogadott határozatainak a tagállamok belső jogrendszerében elvileg élvezett joghatóság alóli mentességéből eredő – korlátozását e jog velejárójának kell tekinteni; c) az ilyen korlátozás igazolható azon határozatok természetével, amelyeket a Biztonsági Tanács kénytelen az említett VII. fejezet alapján meghozni, valamint a követett jogszerű céllal; és d) a Biztonsági Tanács aktusai jogszerűségének vizsgálatára hatáskörrel rendelkező nemzetközi bírói fórum hiányában olyan szerv létrehozása, mint a Szankcióbizottság, és az elfogadott határozatokban biztosított azon lehetőség, hogy bármikor a Szankcióbizottsághoz lehet fordulni minden egyéni eset felülvizsgálata végett, az érintett kormány részvételét biztosító alakszerű eljárásban, az érdekelteknek a *ius cogens* által elismert alapvető jogai megfelelő védelmének egy másik ésszerű útját képezi (a Yusuf-ítélet 341–345. pontja, illetve a Kadi-ítélet 286–290. pontja);

– következésképpen a megtámadott rendelettel szemben hivatkozott, a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog megsértésére alapított érveket el kell utasítani (a Yusuf-ítélet 346. pontja, illetve a Kadi-ítélet 291. pontja).

117 Amint azt a felperes elismerte a tárgyaláson, az Elsőfokú Bíróság kimerítően válaszolt a Yusuf-ügy és a Kadi-ügy megvizsgálásakor a felek által a jelen ügyben írásban hivatkozott, lényegében azonos jogi érvekre, a második jogalap második és harmadik részének vizsgálata keretében (a felek által a Yusuf-ügyben hivatkozott hasonló érveket illetően lásd a Yusuf-ítélet 190–225. pontját, a felek által a Kadi-ügyben hivatkozott hasonló érveket illetően pedig a Kadi-ítélet 138–175. pontját). Különösen igaz ez a felperesnek a Biztonsági Tanács határozatainak a tagállamokra állítólag nem kötelező jellegével összefüggő érveire (94. pont), az érintett határozatoknak az emberi jogok védelmére vonatkozó alapvető nemzetközi jogi szabályokkal való állítólagos összeegyeztethetetlenségére (95. pont), valamint az EJEE által biztosított alapvető jogok állítólagos megsértésére (98. pont), többek között az arányosság (97. pont) és a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog (101. pont) szemszögéből.

118 Mégis hozzá kell tenni a következőket: válaszul a felperes által különösen a tárgyaláson kifejtett, egyrészt az 561/2003 rendelet által előírt, a pénzeszközök befagyasztása alóli felmentések és kivételek állítólagos hatástalanságára vonatkozó érvre – különösen ami valamely szakmai tevékenység gyakorlását illeti (99. és 100. pont) –, másrészt azon érvre, amely azon következtetéseknek a jelen esetben való állítólagos érvénytelenségét illeti, amelyekre az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben és a Kadi-ítéletben jutott, az érdekeltek bírósági védelme megállapított hiányának (101. és 102. pont) a *ius cognes*szel való összeegyeztethetőségét illetően.

119 Először is: ami a pénzeszközök befagyasztása alóli felmentések és kivételek állítólagos hatástalanságát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendeletnek az 1452. (2002) számú biztonsági tanácsi határozatot követően elfogadott, az 561/2003 rendelet által az említett rendeletbe beillesztett 2a. cikke az egyéb felmentések és kivételek között előírja, hogy az érdekeltek kérelmére és ha a Szankcióbizottság azt kifejezetten nem ellenzi, az illetékes nemzeti hatóságok a pénzeszközök és pénzügyi források befagyasztását nem alkalmazhatónak nyilvánítják azon pénzeszközökre és egyéb pénzügyi forrásokra, amelyekről megállapította, hogy „alapvető kiadások fedezésére szükségesek, beleértve az élelmiszerek, bérlet vagy jelzálog, gyógyszerek és orvosi kezelés, adók, biztosítási díjak és közműdíjak költségeit" (lásd 43. pont). Az 1452. (2002) számú határozat kifejezéseit átvevő

„beleértve" kifejezés használata arra utal, hogy sem ez a határozat, sem az 561/2003 rendelet nem sorolja fel korlátozó vagy kimerítő módon a pénzeszközök befagyasztása alóli kivételekre alkalmas „alapvető kiadások[at]". Az e minősítésnek megfelelő kiadások típusainak meghatározása tehát nagymértékben a megtámadott rendelet végrehajtásáért felelős illetékes hatóságok mérlegelésére marad, a Szankcióbizottság felülvizsgálata alatt. Ezenkívül a bármely egyéb „rendkívüli kiadásra" szükséges pénzkészlet – a Szankcióbizottság kifejezett jóváhagyásával – ettől kezdve kivonható a befagyasztás hatálya alól.

120 Tény, hogy e rendelkezéseknek megfelelően Írország a Szankcióbizottság beleegyezését kérte – és meg is kapta – 2003 augusztusában, hogy szociális segélyt nyújthasson a felperesnek, amely lehetővé teszi a felperes saját és családja alapszükségleteinek kielégítését. 2003 decemberében a Szankcióbizottság engedélyezte Írországnak, hogy a felperesnek így kiutalt segély összegét megemelje, az ír állami költségvetés növekedésére figyelemmel. Így megerősítést nyer, hogy a pénzeszközök befagyasztásának egyáltalán nem volt célja, hogy a felperest embertelen vagy megalázó bánásmód alá vesse, és nem is járt ezzel a következménynyel hanem amennyire lehetséges, figyelembe vette a felperes alapszükségleteit és az alapvető jogait (ebben az értelemben lásd a Yusuf-ítélet 291. és 312. pontját, illetve a Kadi-ítélet 240. és 265. pontját).

121 Egyebekben természetesen el kell ismerni, hogy a felperes pénzkészleteinek befagyasztása – a megtámadott rendelet 2a. cikkében előírt felmentések és kivételek egyedüli fenntartásával – a felperessel szembeni különösen drasztikus intézkedésnek minősül, amely akár azt is megakadályozhatja, hogy rendes társadalmi életet éljen, és a felperest teljes mértékben az ír hatóságok által nyújtott szociális segélytől teszi függővé.

122 Mégis emlékeztetni kell arra, hogy ez az intézkedés a Biztonsági Tanács által Oszáma bin Láden, az al-Kaida hálózat, a Tálibán, valamint a velük összeköttetésben álló személyek, csoportok, vállalkozások és szervezetek ellen többek között annak érdekében elhatározott szankciók egyik megnyilvánulása, hogy megakadályozzák az Egyesült Államokban 2001. szeptember 11-én elkövetettekhez hasonló terrortámadások megismétlődését (a Yusuf-ítélet 295. és 297. pontja, illetve a Kadi-ítélet 244. és 246. pontja).

123 Minden ilyen típusú szankcióintézkedés meghatározás szerint magában foglal olyan következményeket, amelyek érintik a tulajdonjogokat és a szakmai tevékenység szabad gyakorlását, és amelyek ezáltal kárt okoznak azon feleknek, akiknek semmilyen felelősségük nincs a szankciók meghozatalához vezető helyzetet illetően (a Bíróság C-84/95. sz. Bosphorus-ügyben 1996. július 30-án hozott ítéletének [EBHT 1996., I-3953. o.] 22. pontja). Az e szankciókat előíró szabályozás által követett célok jelentősége azonban olyan természetű, hogy igazolja a bizonyos gazdasági szereplőkre nézve negatív – sőt, akár – jelentős következményeket (a fent hivatkozott Bosphorus-ítélet 23. pontja).

124 A 123. pontban hivatkozott Bosphorus-ítéletben a Bíróság megállapította, hogy az olyan légi jármű lefoglalása, amely olyan személyhez tartozik, akinek a székhelye a Jugoszláv Szövetségi Köztársaságban van, de amelyet egy „ártatlan" és jóhiszemű külső gazdasági szereplőnek adtak bérbe, nem összeegyeztethetetlen a közösségi jog által elismert alapvető jogokkal, tekintettel a nemzetközi közösség számára alapvető közérdekű célra, amely abban áll, hogy véget vessen a régióban a hadiállapotnak, valamint az emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jog tömeges megsértésének a Bosznia-Hercegovina Köztársaságban. A 45036/98. számú 2005. június 30-i Bosphorus kontra Írország ítéletben (az *Ítéletek és Határozatok Tárában* még nem tették közzé) az Emberi Jogok Európai Bírósága is úgy vélte, hogy a kérdéses légi jármű lefoglalása nem hordozta magában az EJEE megsértését (167. pont), figyelemmel többek között a vitatott beavatkozás természetére, valamint a lefoglalás és a szankciórendszer által követett közérdekre (166. pont).

125 Még inkább meg kell állapítani a jelen esetben, hogy a Biztonsági Tanács által az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben

állóként azonosított személyek pénzkészleteinek, pénzügyi követeléseinek és egyéb pénzügyi forrásainak a befagyasztása nem összeegyeztethetetlen az ember *ius cogens*be tartozó alapvető jogaival, tekintettel a nemzetközi közösség számára alapvető közérdekű célra, vagyis a terrorcselekmények által a nemzetközi békére és biztonságra jelentett fenyegetéssel szemben, az Egyesült Nemzetek Alapokmányának megfelelően minden eszközzel folytatott küzdelemre (lásd ebben az értelemben a Yusuf-ítélet 298. pontját, illetve a Kadi-ítélet 247. pontját).

126 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet és a Biztonsági Tanács azon határozatai, amelyeket e rendelet végrehajt, nem akadályozzák meg a felperest abban, hogy a körülményekre tekintettel kielégítő magán-, családi és társadalmi életet éljen. Így azon értelmezés szerint, amelyet a Tanács adott a tárgyaláson, és amelyet helyeselni kell, a befagyasztott gazdasági erőforrások – például a lakóház vagy személygépkocsi – kizárólag személyes célra történő felhasználását önmagában nem tiltják ezen aktusok. *A fortiori* ugyanez igaz a mindennapos fogyasztási cikkekre.

127 Helyeselni kell a Tanács által a tárgyaláson alátámasztott azon feltevést is, amely szerint a megtámadott rendelet és a Biztonsági Tanács azon határozatai, amelyeket ez a rendelet végrehajt, önmagában – a felperes állításával ellentétben –, nem akadályozzák a felperest abban, hogy foglalkoztatottként vagy önállóan valamilyen szakmai tevékenységet folytasson, hanem lényegében az e tevékenységért járó jövedelmek beszedését érintik.

128 Először is: ezen aktusok egyetlen rendelkezése sem irányul kifejezetten ilyen tevékenység gyakorlására, legyen szó akár annak tiltásáról vagy szabályozásáról.

129 Másodszor: az érintett aktusok nem arra irányulnak, hogy megakadályozzák a pénzeszközök és egyéb pénzügyi források érdekeltek általi megszerzését, mint olyat, hanem a pénzeszközök és egyéb pénzügyi források befagyasztásának előírására korlátozódnak, valamint az érdekelteknek történő rendelkezésére bocsátásuk vagy az ő javukra történő felhasználásuk megakadályozására, ha az nem kizárólag személyes célokra történik, amint az a fenti 126. pontban említésre került. Következésképpen ezen aktusok nem annyira a szakmai tevékenység foglalkoztatottként vagy önállóan történő folytatását, mint inkább az e tevékenységért kapott jövedelem szabad beszedését szabályozzák.

130 Harmadszor: a megtámadott rendelet 2a. cikke – az e rendelkezés által meghatározott feltételek között – az említett rendelet 2. cikkét mindenfajta pénzkészletre és egyéb pénzügyi forrásra való alkalmazását kizárja, beleértve tehát a valamely szakmai tevékenység foglalkoztatottkénti vagy önálló folytatásához szükséges pénzügyi forrásokat és az ilyen tevékenység keretében kapott vagy kapható pénzeszközöket. Habár a 2a. cikk a 2. cikk alóli felmentést lehetővé tévő rendelkezés, nem lehet szigorúan értelmezni az általa nyilvánvalóan követett humanitárius jellegű célra tekintettel.

131 Így a jelen esetben mind a taxisofőri engedély felperes részére történő kiadása, illetve az általa történő személygépkocsi-bérlés mint „pénzügyi forrás", mind a taxisofőri tevékenységből származó szakmai jövedelmek mint „pénzeszközök" elvben képezhetik tárgyát a pénzeszközök és egyéb pénzügyi források befagyasztása alóli felmentésnek, az adott esetben a tagállamoknak a megtámadott rendelet II. mellékletében összeírt illetékes hatóságai vagy a Szankcióbizottság által meghatározott feltételekkel és korlátok között.

132 Amint azonban azt a Tanács megállapította a tárgyaláson, e nemzeti hatóságok feladata – hiszen ők vehetik leginkább figyelembe minden egyes eset sajátos

körülményeit – elsősorban megállapítani, hogy a felmentés megadható-e, és azután ügyelni annak ellenőrzésére és végrehajtására, az érdekelt pénzeszközeinek befagyasztását betartva. A jelen esetben így az említett hatóságok feladata lehetne, hogy arra irányuló ellenőrzéseket léptessenek életbe, hogy a felperes által a taxisofőri tevékenyég gyakorlásakor kapott szakmai jövedelmek nem haladják-e meg az alapkiadásaihoz szükségesnek ítélt jövedelem határát. A taxisofőri engedély felperestől való esetleges megtagadása viszont, amelyről az említett hatóságok határoztak – az alap- vagy rendkívüli kiadásaira tekintet nélkül és a Szankcióbizottsággal való egyeztetés nélkül – *a priori* a megtámadott rendelet helytelen értelmezéséből vagy alkalmazásából eredne.

133 Ilyen körülmények között nem kell vitatni az Elsőfokú Bíróság által a Yusuf-ítéletben és a Kadi-ítéletben kifejtett álláspontot, a felperes által különösen a tárgyaláson kifejtett és az 561/2003 rendelet által előírt, a pénzeszközök befagyasztása alóli felmentések és kivételek állítólagos hatástalanságára vonatkozó érveket illetően.

134 Ami másodsorban azon következtetéseknek a jelen esetben való állítólagos érvénytelenségét illeti, amelyekre az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben és a Kadi-ítéletben jutott az érdekeltek bírósági védelme megállapított hiányának a *ius cogens*szel való összeegyeztethetőségét illetően, a felperes egyrészt a pénzeszközök befagyasztásának elkobzás természetére, másrészt a Biztonsági Tanács által elhatározott és a megtámadott rendelet által végrehajtott egyéni pénzeszközbefagyasztási intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó eljárás hatástalanságára hivatkozik.

135 Ami elsősorban a felperes pénzeszközök befagyasztásának elkobzás természetét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben (299. pont) és a Kadi-ítéletben (248. pont) megállapította, hogy a pénzeszközök befagyasztása biztosítási intézkedés, amely – az elkobzástól eltérően – nem sérti az érdekelteknek a pénzköveteléseiken fennálló tulajdonjogának lényegét, csupán azok használatát

korlátozza. Az Elsőfokú Bíróság az ilyen intézkedésnek – annyiban, amennyiben nincs bírósági felülvizsgálatnak alávetve – a *ius cogens*szel való összeegyeztethetőségére vonatkozó álláspontjában kiemelt jelentőséget tulajdonított azon körülménynek, hogy a Biztonsági Tanács egymást követően elfogadott határozatai messze nem rendelkeztek korlátlan vagy határozatlan idejű intézkedésekről, hanem mindig tartalmaztak az ezen intézkedések 12 vagy legfeljebb 18 hónap elteltét követő fenntartásának felülvizsgálatára szolgáló eljárást (a Yusuf-ítélet 344. pontja és a Kadi-ítélet 289. pontja).

136 A felperes nem hozott fel egyetlen olyan bizonyítékot vagy érvet sem, amely kétségbe vonhatná ezen megállapításoknak a jelen sajátos ügyben való megalapozottságát. Ellenkezőleg, az említett megállapításokat időközben megerősítette az a körülmény, hogy a megelőző négy határozathoz hasonlóan (lásd a 18., 30., 40. és 46. pontot), a 2005. július 29-én – azaz a korábbi 1526. (2004) számú határozat által előírt legfeljebb 18 hónapos határidőn belül – elfogadott 1617. (2005) számú határozat újra előírta a „17 hónapon belül vagy azt megelőzően" történő felülvizsgálati eljárást (lásd a 48. pontot).

137 Ami másodsorban a Biztonsági Tanács által elhatározott és a megtámadott rendelet által végrehajtott egyéni pénzeszköz-befagyasztási intézkedések felülvizsgálatára vonatkozó eljárás hatástalanságát illeti, a 116. pontban összefoglalt megállapításokon kívül emlékeztetni kell arra, hogy a Yusuf- ítéletben (309. és azt követő pontok) és a Kadi-ítéletben (262. és azt követő pontok) az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az érdekeltek nemzeti hatóságaikon keresztül a Szankcióbizottsághoz fordulhatnak, akár a szankciókkal érintett személyek listájáról való levételük, akár a pénzeszköz-befagyasztás alóli felmentésük elérése érdekében.

138 Az 1267. (1999) számú határozat 4. b) pontjában, az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontjában és az 1390. (2002) számú határozat 1. és 2. pontjában elrendelt, az 1526. (2004) és 1617. (2005) számú határozat 1. pontjában újra megfogalmazott intézkedések alapján ugyanis a Szankcióbizottság megbízatása rendszeresen

frissíteni azon személyek és szervezetek listáját, amelyeknek a pénzeszközeit a Biztonsági Tanács említett határozatai alapján be kell fagyasztani.

139 Ami a valamely egyéni eset felülvizsgálatára irányuló – az érdekeltnek a szankcióval érintett személyek listájáról való törlése végett előterjesztett – kérelmet illeti, a 2002. november 7-én elfogadott, 2003. április 10-én módosított és 2005. december 21-én (lényeges módosítás nélkül) felülvizsgált „[a Szankcióbizottság] eljárását szabályozó irányelvek" (a továbbiakban: irányelvek) a 8., „a lista törlése" című pontjukban az alábbiak szerint rendelkeznek:

„a) A rendelkezésre álló eljárások sérelme nélkül, a [Szankcióbizottság] összefoglaló listáján szereplő személy, csoport, vállalkozás vagy szervezet a lakóhelye/székhelye vagy állampolgársága szerinti ország kormányához az esete felülvizsgálata iránti kérelmet nyújthat be. A kérelmezőnek meg kell indokolnia a listáról való törlése iránti kérelmét, rendelkezésre kell bocsátania minden releváns információt, és kérnie kell a kormány támogatását.

b) Annak a kormánynak, amely a kérelem címzettje (kérelmezett kormány), meg kell vizsgálnia minden jelentőséggel bíró információt, majd kétoldalú viszonylatban fel kell vennie a kapcsolatot a listára való felvételt eredetileg javasló kormánnyal (a felvételt javasló kormány), kiegészítő információ kérése és a törlés iránti kérelemmel kapcsolatos egyeztetés végett.

c) A listára való felvételt eredetileg kérő kormány információkiegészítést is kérhet a kérelmező tartózkodása vagy állampolgársága szerinti országtól. A kérelmezett kormány és a felvételt javasló kormány a kétoldalú egyeztetések során szükség szerint konzultálhatnak a [Szankcióbizottság] elnökével.

d) Amennyiben miután megvizsgálta az információkiegészítéseket, a kérelmezett kormány helyt kíván adni a törlés iránti kérelemnek, meg kell kísérelnie a felvételt javasló kormány meggyőzését, hogy a többi kormánnyal együtt vagy külön-külön törlési kérelmet terjesszen elő a [Szankcióbizottságnak]. A kérelmezett kormány, a hallgatólagos jóváhagyási eljárás keretében, törlési kérelmet terjeszthet a [Szankcióbizottság] elé anélkül, hogy a kérelemhez mellékelné a felvételt javasló kormány kérelmét.

e) A [Szankcióbizottság] határozatait konszenzussal hozza. Amennyiben a tagjai valamely adott kérdéssel kapcsolatban nem jutnak megegyezésre, az elnök a megegyezést elősegíteni hivatott újabb egyeztetéseket folytat. Amennyiben ezen egyeztetések végére semmilyen megegyezés nem alakul ki, a kérdés a Biztonsági Tanács elé kerül. Az információ sajátos jellegére tekintettel, az elnök – mielőtt döntene – ösztönözheti az érintett tagállamok között a kérdések tisztázását célzó kétoldalú egyeztetéseket."

140 Az Elsőfokú Bíróság már megállapította, hogy ezen irányelvek elfogadásával a Biztonsági Tanács lehetőség szerint figyelembe kívánta venni a Szankcióbizottság listájára felvett személyek alapvető jogait, és különösen a védelemhez való jogot (a Yusuf-ítélet 312. pontja, illetve a Kadi-ítélet 265. pontja). Az 1526. (2004) számú biztonsági tanácsi határozatból egyébként világosan kitűnik az a jelentőség, amelyet e jogok tiszteletben tartásának tulajdonít. E határozat 18. pontja értelmében a Biztonsági Tanács „erőteljesen bátorít minden államot arra, hogy lehetőség szerint tájékoztassa a [Szankcióbizottság] listá[já]ra felvett személyeket vagy szervezeteket az ellenük foganatosított intézkedésekről, az [Szankcióbizottság] irányelveiről és az 1452. (2002) számú határozatról".

141 Igaz, az előbbiekben ismertetett eljárás közvetlenül nem adja meg az érintetteknek az említett bizottság előtti meghallgatáshoz való jogot; amely az egyetlen olyan hatóság, amely hatáskörrel rendelkezik, hogy valamely állam kérésére határozzon ügyük felülvizsgálatáról, oly módon, hogy az érintettek lényegében az államok által

állampolgáraiknak nyújtott diplomáciai védelemtől függenek; a meghallgatáshoz való jog ilyen korlátozása azonban nem megengedhetetlen a nemzetközi közrenddel kapcsolatos, feltétlen alkalmazást igénylő szabályokra való tekintettel. Ellenkezőleg, ami a Biztonsági Tanács által a Szankcióbizottsága révén az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján, az államok és a regionális szervezetek által közölt információkra támaszkodva elfogadott, a nemzetközi terrorizmus pénzeléséhez való hozzájárulással gyanúsított magánszemélyek és szervezetek pénzeszközeinek befagyasztását elrendelő határozatok megalapozottságának megkérdőjelezését illeti, természetes, hogy az érintetteknek a meghallgatáshoz való jogát többszintű közigazgatási eljárás keretében oldják meg, amelyben a megtámadott rendelet II. mellékletében felsorolt nemzeti hatóságok lényeges szerepet játszanak (a Yusuf-ítélet 314. és 315. pontja, illetve a Kadi-ítélet 267. és 268. pontja, analógia útján lásd még az Elsőfokú Bíróság második tanácsa elnökének a T-189/00. R. sz., „Invest" Import und Export és Invest commerce kontra Bizottság ügyben 2000. augusztus 2-án hozott végzését [EBHT 2000., II-2993. o.]).

142 Bár a Szankcióbizottság konszenzussal hozza a határozatait, a törlés kérésére vonatkozó eljárás hatékonyságát egyrészt az irányelvek 8. b)–e) pontjában előírt, e konszenzus elősegítésére hivatott különböző formális egyeztetési eljárások, másrészt az ENSZ valamennyi tagállamát – beleértve e bizottság tagjait – terhelő azon kötelezettség biztosítja, hogy jóhiszeműen járjanak el ezen eljárás során, a nemzetközi jog azon általános elvének megfelelően, amely szerint a szerződések jogáról szóló, Bécsben az 1969. év május hó 23. napján kelt egyezmény 26. cikke értelmében minden hatályban levő szerződés köti a feleket, és azokat jóhiszeműen kell végrehajtani (*pacta sunt servanda*). E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az irányelvek az ENSZ minden tagállamára kötelezőek a nemzetközi jogi kötelezettségeik alapján, a Biztonsági Tanács érintett határozatainak megfelelően. Különösen az 1267. (1999) számú határozat 9. pontjából, az 1333. (2000) számú határozat 19. pontjából és az 1390. (2002) számú határozat 7. pontjából következik, hogy minden tagállam köteles teljes mértékben együttműködni a Szankcióbizottsággal feladatai végrehajtásában, többek között minden olyan információt köteles közölni vele, amelyre szüksége lehet az említett határozatok alapján.

143 Ami közelebbről a megkeresett kormányt illeti, amely a törlési kérelem címzettje, és amely tehát az esetek többségében az érdekelt lakóhelye/székhelye vagy állampolgársága szerinti ország kormánya, ezen törlési eljárás hatékonyságát még inkább biztosítja az irányelvek 8. b) pontja alapján őt terhelő kötelezettség, amely az érdekelt által nyújtott valamennyi releváns információ megvizsgálására, majd a felvételt javasló kormánnyal való kétoldalú egyeztetésre vonatkozik.

144 Ezzel összefüggésben hozzá kell tenni, hogy a Közösség tagállamait sajátos kötelezettségek terhelik, ha törlés iránti kérelemmel keresik meg őket.

145 Mivel ugyanis a Szankcióbizottság a Biztonsági Tanács érintett határozatait az irányelveiben úgy értelmezte, mint amelyek jogot biztosítanak az érdekelteknek, hogy az esetük felülvizsgálata iránti kérelmet nyújtsanak be a lakóhelyük/székhelyük vagy állampolgárságuk szerinti ország kormányához a vitatott listáról való törlés végett (lásd a fenti 138. és 139. pontot), ugyanúgy kell értelmezni és alkalmazni a megtámadott rendeletet, amely a Közösség említett határozatainak a végrehajtásának minősül (lásd ebben az értelemben a Yusuf-ítélet 276. pontját, illetve a Kadi-ítélet 225. pontját). Ezt a jogot ezért olyan jognak kell minősíteni, amelyet nemcsak az említett irányelvek, hanem a közösségi jogrend is biztosít.

146 Ebből következik, hogy mind az ilyen kérelem vizsgálatakor, mind az államok közötti egyeztetések és intézkedések során, amelyek az irányelvek 8. pontja alapján következnek, a tagállamok az EU 6. cikknek megfelelően kötelesek a közösségi jog általános elveiként tiszteletben tartani az érdekeltek alapvető jogait, ahogyan azokat az EJEE biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból erednek, mivel ezen alapvető jogok tiszteletben tartása nem tűnik úgy, hogy akadályozná az Egyesült Nemzetek Alapokmánya alapján fennálló kötelezettségeik megfelelő végrehajtását (lásd *a contrario* a Yusuf-ítélet 240. pontját, illetve a Kadi-ítélet 190. pontját).

147 A tagállamoknak arra is ügyelniük kell minden lehetséges mértékben, hogy az érdekelteknek módjuk legyen érdemben érvényesíteni az álláspontjukat az illetékes nemzeti hatóságok előtt az esetük felülvizsgálata iránti kérelem keretében. Másfelől az ezen hatóságok részére elismerendő mérlegelési mozgásteret ebben az összefüggésben oly módon kell gyakorolni, hogy megfelelően figyelembe vegyék azon nehézségeket, amelyek az érdekelteknél felmerülhetnek a jogaik hatékony védelmének megszervezését illetően, tekintettel az ellenük irányuló intézkedések összefüggésére és sajátos természetére.

148 Így a tagállamoknak nincs alapos okuk arra, hogy az irányelvekben előírt felülvizsgálati eljárás megindítását pusztán annak alapján tagadják meg, hogy az érdekelteknek nem áll módjukban, hogy pontos és a kérelmük alátámasztása szempontjából releváns információkat nyújtsanak, mivel nem szerezhettek tudomást a vitatott listára való felvételüket igazoló pontos indokokról azok bizalmas jellege miatt, illetve azon bizonyítékokról, amelyeken ezen indokok alapulnak.

149 A 141. pontban felidézett körülményre tekintettel, amely szerint a magánszemélyeknek nincs joguk ahhoz, hogy a Szankcióbizottság előtt személyesen meghallgassák őket, így az államok által állampolgáraiknak nyújtott diplomáciai védelemtől függenek, a tagállamok kötelesek arra törekedni, hogy az érdekeltek ügye késedelem nélkül, tisztességes és pártatlan módon kerüljön bemutatásra az említett bizottság előtt a felülvizsgálat érdekében, ha az az átadott releváns információk alapján objektívan igazoltnak tűnik.

150 Hozzá kell tenni, hogy – amint azt az Elsőfokú Bíróság az Egyesült Királyság Kormánya után megállapította a Yusuf-ítéletben (317. pont), illetve a Kadi-ítéletben (270. pont) – az érdekelteknek megvan a lehetőségük arra, hogy a kérelmezett kormány államának nemzeti jogára, vagy akár közvetlenül a megtámadott rendeletre, illetőleg a rendelettel végrehajtott releváns biztonsági tanácsi határozatokra alapított bírósági jogorvoslati kérelmet nyújtsanak be, amennyiben ügyüknek a Szankcióbizottsághoz felülvizsgálatra való előterjesztését az illetékes nemzeti hatóság esetleg visszaélésszerűen megtagadná, vagy általánosabban: az érdekelteknek ügyük felülvizsgálatának kérelmezésére való jogát az említett nemzeti

hatóság bárhogyan megsértené. Így a jelen ügy tárgyalásán a Tanács ebben az értelemben tagállami bírósági döntésre hivatkozott, amely az illető tagállamot a sürgősség kikötésével napi pénzbüntetés terhe mellett kötelezte, hogy kérje a Szankcióbizottságtól két személy nevének a vitatott listáról való törlését (a tribunal de première instance de Bruxelles [quatrième chambre] [a brüsszeli elsőfokú bíróság, negyedik tanács] Nabil Sayadi és Patricia Vinck kontra belga állam ügyben 2005. február 11-én hozott ítélete).

151 E tekintetben emlékeztetni kell arra is, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint (lásd a Bíróság C-443/03. sz. Leffler-ügyben 2005. november 8-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-9611. o.] 49. és 50. pontját) közösségi szabályozás hiányában az egyes tagállamok belső jogrendszerének feladata, hogy a közösségi jog közvetlen hatályából eredően a jogalanyokat megillető jogvédelem biztosítására irányuló keresetekre nézve az eljárási rendelkezéseket szabályozza A Bíróság kijelentette, hogy ezek a rendelkezések nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló, belső joggal kapcsolatos keresetekre vonatkozóak (az egyenértékűség elve), illetve nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné, vagy nem nehezíthetik meg túlzottan a közösségi jogrend által védett jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve). A hatékonyság elvének másfelől arra kell ösztönöznie a nemzeti bírót, hogy a nemzeti eljárásjogi szabályokat csak annyiban alkalmazza, amennyiben azok nem kérdőjelezik meg az érintett közösségi aktus létjogosultságát és célját.

152 Ebből következik, hogy olyan kereset esetében, amely arra hivatkozik, hogy az illetékes nemzeti hatóságok megsértették az érdekeltek azon jogát, hogy a vitatott listáról való törlés érdekében kérelmezhessék ügyük felülvizsgálatát, a nemzeti bíróságnak fő szabály szerint a saját nemzeti eljárásjogát kell alkalmaznia, miközben biztosítania kell a közösségi jog teljes érvényesülését, ami azt eredményezheti, hogy, ha szükséges, ne alkalmazza azt a nemzeti jogszabályt, amely ennek akadályát képezheti (lásd a 151. pontban hivatkozott Leffler-ítélet 51. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), így például az olyan szabályt, amely kizárja a bírósági felülvizsgálat köréből, hogy a nemzeti hatóságok megtagadják az állampolgáraik diplomáciai védelmének biztosítása érdekében történő fellépést.

153 A jelen esetben a felperes a tárgyaláson azzal érvelt, hogy az ír hatóságok 2005. október 10-i levelükben arról tájékoztatták, hogy a vitatott listáról való törlés iránti kérelmét a hatóságok még mindig vizsgálják. Amennyiben a felperes ezzel az ír hatóságok vele szembeni tisztességes együttműködésének hiányát akarja vitatni, adott esetben a szóban forgó nemzeti jogra alapított bírósági jogorvoslati lehetőségeket kell érvényesítenie.

154 Mindenesetre az együttműködés ilyen hiánya – feltéve, hogy bizonyított – egyáltalán nem jár azzal, hogy az irányelvekben előírt törlési eljárás önmagában eredménytelen (lásd analógia alapján az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-47/03. R. sz., Sison kontra Tanács ügyben 2003. május 15-én hozott végzésének [EBHT 2003., II-2047. o.] a 39. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

155 Ilyen körülmények között, nem kell megkérdőjelezni az Elsőfokú Bíróságnak a Yusuf- ítéletben és a Kadi-ítéletben az érdekeltek bírósági védelme megállapított hiányának a *ius cogens*szel való állítólagos összeegyeztethetőségét illetően a felperes által különösen a tárgyaláson kifejtett érvekre vonatkozóan tett megállapításait.

156 Végül, amennyiben a Yusuf-ítélet és a Kadi-ítélet nem válaszol a felperes azon érvelésére, amely szerint az ENSZ tagállamai nem kötelesek úgy alkalmazni azon intézkedéseket, amelyek meghozatalára a Biztonsági Tanács „felhívja" őket, ahogy vannak, jogos, hogy az Egyesült Királyság azzal vág vissza, hogy az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 39. cikke különbséget tesz az „ajánlások", amelyeknek nincs kötelező ereje, valamint a „határozatok" között, amelyek kötelező erejűek. A jelen esetben az 1333. (2000) számú határozat 8. c) pontja által elrendelt szankciókat „határozat" útján hozták. Az 1390. (2002) számú határozat 1. pontjában a Biztonsági Tanács ugyancsak arról „határoz[ott]", hogy fenntartja az említett rendelkezés által „elrendelt" intézkedéseket. Tehát ezt az érvet is el kell utasítani.

157 Az előzőekre tekintettel a második jogalap második és harmadik részét el kell utasítani. Következésképp ezt a jogalapot egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról: lényeges eljárási szabály megsértése

A felek érvei

158 A felperes azt állítja, hogy a Tanács lényeges eljárási szabályt sértett azzal, hogy nem adta elő megfelelően azon okokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a jelen esetben inkább közösségi szabályozásra van szükség, mintsem nemzeti szabályozásra. Az e tekintetben a megtámadott rendelet (4) preambulumbekezdésében megfogalmazott indok – azaz „különösen a piaci verseny torzulásának elkerülés[ére]" vonatkozó cél – valójában nem megalapozott.

159 A Tanács és az Egyesült Királyság úgy véli, ez a jogalap egybemosódik a szubszidiaritás elvének megsértésére alapított jogalappal, és az utóbbi jogalapra tett észrevételeikre utalnak vissza. Amennyiben a felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelet nem ismerteti azon okokat, amelyek miatt a közösségi fellépést megfelelőnek és szükségesnek tartotta, az Egyesült Királyság vitatja, hogy ez igaz lenne, tekintettel az említett rendelet preambulumbekezdéseire. Amennyiben a felperes különösen indokolási hibára hivatkozik a piaci verseny torzulása elkerülésének hivatkozott céljával kapcsolatban, a Tanács azzal vág vissza, hogy a megtámadott rendelet indokolását összességében kell vizsgálni, és nem a premabulumbekezdések oldalán lévő egyetlen mondat elkülönítésével.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

160 E jogalappal a felperes kettős indokolási hibára hivatkozik.

161 Először is kifogásolja, hogy a Tanács nem ismertette megfelelően azon okokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a jelen esetben inkább közösségi szabályozásra van szükség, mintsem nemzeti szabályozásra.

162 Ez a kifogás nem megalapozott, mivel a megtámadott rendelet hivatkozásai egyrészt az EK 60., az EK 301. és az EK 308. cikkre, másrészt a 2002/402 közös álláspontra utalnak. Igaz ugyan, hogy az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben (138. pont), illetve a Kadi-ítéletben (102. pont) megállapította, hogy a megtámadott rendelet preambuluma különösen szűkszavú ebben a kérdésben, az ilyen indokolás mégis elegendő. Ami azon okokat illeti, amelyek miatt ebben a közös álláspontban úgy tekintették, hogy a Közösség fellépése szükséges, azok az Unió, és nem a Közösség okai. Nem kell tehát magában a közösségi aktusban ismertetni őket.

163 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelet (4) preambulumbekezdésében megfogalmazott indok, azaz a „piaci verseny torzulásának elkerülés[ére]" vonatkozó cél valójában nem megalapozott.

164 Igaz, hogy az Elsőfokú Bíróság a Yusuf-ítéletben (141. és 150. pont), illetve a Kadi-ítéletben (105. és 114. pont) megállapította, hogy a verseny torzulásának kockázatára vonatkozó állítás (amely kockázatot a preambulum szerint a megtámadott rendelet volna hivatott megelőzni) nem meggyőző, és ezért a szóban forgó intézkedések jelen esetben nem alapíthatók az EK 3. cikk (1) bekezdésének c) és g) pontjában foglalt célra.

165 Azonban – amint azt a Tanács jogosan állapítja meg – egy rendelet indokolását összességében kell vizsgálni. Az ítélkezési gyakorlat szerint az a formahiba, amely valamely rendelet esetében abban áll, hogy az egyik preambulumbekezdés téves szöveget tartalmaz, nem vezethet a megsemmisítésére, amennyiben a többi preambulumbekezdés önmagában elegendő indokolást nyújt (a Bíróság 119/86. sz., Spanyolország kontra Tanács és Bizottság ügyben 1987. október 20-án hozott ítéletének [EBHT 1987., 4121. o.] 51. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-129/95., T-2/96. és T-97/96. sz., Neue Maxhütte Stahlwerke és Lech-Stahlwerke kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. január 21-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-17. o.] 160. pontja). A jelen esetben erről van szó.

166 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy, az EK 253. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és félreérthetetlenül kell bemutatnia a Tanács érvelését, úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedések indokait, és a közösségi bíróság gyakorolhassa felülvizsgálatát. Az indokolási kötelezettség betartását egyébként nemcsak az aktus szövege alapján kell megítélni, hanem kontextusát és a kérdéses témakörre vonatkozó jogszabályok összességét is figyelembe kell venni. Amikor, mint a jelen ügyben, általános alkalmazású aktusról van szó, az indokolás szorítkozhat egyfelől az aktus elfogadásához vezető általános helyzet, másfelől az általa elérni kívánt általános célok megjelölésére (lásd a Bíróság C-344/04. sz., International Air Transport Association és társai ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-403. o.] 67. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

167 A jelen esetben a megtámadott rendelet hivatkozásai, valamint különösen az (1)–(7) preambulumbekezdései teljes mértékben megfelelnek ezeknek a követelményeknek, amint az a Yusuf- ítéletből (158. és azt követő pontok), illetve a Kadi-ítéletből (122. és azt követő pontok) kiderül.

168 Másfelől amennyiben a megtámadott rendelet az I. mellékletében név szerint megnevezi a felperest, mint aki ellen a pénzeszköz-befagyasztási egyéni intézkedést

kell hozni, ez kellően indokolt a 2. cikkében a Szankcióbizottság által tett megfelelő megnevezésre való utalás révén.

169 Az előzőekből következik, hogy a harmadik jogalapot el kell utasítani.

170 Mivel a felperes által a keresete alátámasztására felhozott jogalapok egyike sem megalapozott, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

171 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

172 Mindamellett az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a saját költségein kívül a Tanács költségeinek viselésére.

3) Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, valamint a Bizottság maga viseli saját költségeit.

Pirrung Forwood Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. július 12-i nyilvános ülésen.

E. Coulon J. Pirrung

hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér ... II - 2150

A jogvita előzményei ... II - 2154

Az eljárás ... II - 2168

A felek kérelmei ... II - 2170

A tényállás ... II - 2171

A jogkérdésről ... II - 2171

1. Az elfogadhatóságról ... II - 2171

A felek érvei ... II - 2171

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ... II - 2172

2. Az ügy érdeméről ... II - 2177

Az első jogalap: a hatáskör hiánya és a hatáskörrel való visszaélés ... II - 2177

A felek érvei ... II - 2177

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ... II - 2178

A második jogalapról: a szubszidiaritás, az arányosság és az emberi jogok tiszteletben tartása alapvető elvének megsértése ... II - 2179

A felek érvei ... II - 2179

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ... II - 2182

— A második jogalap első részéről: a szubszidiaritás elvének megsértése ... II - 2183

— A második jogalap második és harmadik részéről: az arányosság elvének és az emberi jogok tiszteletben tartása elvének megsértése II - 2185

A harmadik jogalapról: lényeges eljárási szabály megsértése ... II - 2205

A felek érvei ... II - 2205

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ... II - 2206

A költségekről ... II - 2208